

2003. FEBRUÁR 20.

JEGYZŐKÖNYV
(A közgyűlésen készült hangfelvétel alapján)

HITELESÍTETTÉK:

.....
DR. PÁLMAI ZOLTÁN

.....
DR. SIPOSS ISTVÁN

Dr. Pakucs János, a Magyar Innovációs Szövetség elnöke:

A Magyar Innovációs Szövetség Vezető Testülete nevében tisztelettel köszöntöm Önöket a 2002. évet lezáró közgyűlésünkön. A közgyűlés egyúttal az Innovációs Szövetség teljes körű tisztújítását is jelenti, melyre közgyűlésünk második részében kerül sor, tekintettel arra, hogy a vezetőség mandátuma a mai nappal lejár.

Néhány technikai kérdés.

Mandátumvizsgáló bizottság:

- Dr. Antos László,
- Somogyi Miklós,
- Györgyi János.

Jegyzőkönyv hitelesítők:

- Dr. Pálmai Zoltán,
- Dr. Siposs István.

A Magyar Innovációs Szövetség

Alapszabálya szerint Vezető Testület kéri fel a jelölőbizottságot és ezt a közgyűlés megerősíti.

A Vezető Testület 2002. október 30-án

- Dr. Polyánszky Évát
- Berszán Ferencet
- Garay-Tóth Jánost,
- Dr. Siposs Istvánt kérte fel a jelölőbizottsági feladatokra. A jelölőbizottság Dr. Polyánszky Évát választotta meg elnöknek. Kérem ezeket a javaslatokat ill. bejelentéseket a közgyűlés részéről elfogadni. Egyhangú egyetértés! Köszönöm.

A napirendet az írásban kiküldött meghívó tartalmazza, ez két részből áll, egy szakmai blokkból, ahol a két miniszter urat arra kértük, hogy az ország előtt álló lehetőségekről adjanak tájékoztatást, elsősorban a 2003. évi innováció, kutatás-fejlesztés, technológiai fejlődés lehetőségeit mutassák be, és azt hogy a kormányzat milyen eszközökkel, hogyan gondolja ennek a nagyon fontos területnek a támogatását, menedzselését. Rövid szünet után a második részben a tisztújításra kerül sor. Kérem az írásban kihirdetett napirendet elfogadni. Egyhangú egyetértés!

Közyűlésünk bevezetőjében engedjék meg, hogy egy kérdést tegyek fel, egy tisztújító közgyűlésen ugyanis egy ilyen kérdést fel kell tenni; miért is vagyunk mi, illetve pontosabban, mi a célja az Innovációs Szövetségnek?

Ma már azt gondolom mindenki előtt nyilvánvaló, hogy egy vállalat működésének lendítő ereje, növekedésének feltétele, az alkalmazottaknak és a szervezetnek a tudása.

A tudás tehát a legfontosabb termelőerő.

Napjainkban hétköznapivá vált fogalomnak, a tudásalapú gazdaságnak az első megfogalmazását 1985. szeptember 28-án egy OECD jelentés publikálta. Azt állapította meg, hogy a legfejlettebb gazdaságokban is a GDP közel felét már a tudásiparok adják, új munkahelyekből tízből nyolcat a tudásiparban hozzák létre. Egy jóval későbbi jelentés, pedig már azt hangsúlyozta, hogy a tudásalapú gazdaság olyan rendszer, amelyben a növekedést, a tudás transzfer eredményessége, más szóval az innováció határozza meg. Az Egyesült Államok elnöke nem túl régen a kongresszusban egy beszédében azt mondta, hogy az Egyesült Államokban a GDP növekedésének több mint 75%-a az innovációból származik.

Tisztelt Jelenlévők! Hazánkban az elsők között, tán nem szerénytelenség azt mondani, hogy elsőként a Magyar Innovációs Szövetség ismerte fel 1990-ben, megalakulásakor az innováció fontosságát, azt a tényt, hogy a versenyképesség legfontosabb eleme az innováció, s hogy javuló életszínvonalunk fenntartható legyen, növekvő versenyképességre van szükség.

Az eltelt időszakban, 12 év alatt, folyamatos meggyőző, befolyásoló, sok esetben közreműködő tevékenységünk ellenére, most mégis hirtelen, szinte az egyik napról a másikra kell tudomásul vennünk – az utóbbi hónapok eseményei ezt bizonyítják –, hogy Magyarországon véget ért a gyorsan

betanítható munkaerőre alapozott gazdasági szisztéma. Ma már itthon is szinte mindenki előtt nyilvánvaló, hogy a járható út a tudásvezérelte gazdaság felé való gyors, határozott elmozdulás. A jövő, de talán már a jelen is az innováció vezérelte gazdaságfejlesztési modell.

Ennek a megteremtése az oktatás, a kutatás és a vállalkozásfejlesztés szoros összhangjával érhető el, mert csak a tudásintenzív gazdasági ágazatokban alkalmazott szakképzett munkaerővel fokozhatjuk versenyképességünk. Közgyűlésünkön, amikor számot kell adnunk tevékenységünkről, joggal merülhet fel, hogy ebben a folyamatban mi milyen szerepet vállaltunk.

Szövetségünk szakmai munkájának szükségességét, talán eredményességét többek között az is mutatja, hogy gazdaságunk szerkezete az elmúlt tíz évben jelentősen változott, köszönhető ez egyrészt a beáramló külföldi tőke azon részének, amely korszerű technológia megteremtésével nagyobb hozzáadott értéket termel, másrészt az egyre élénkülő vállalkozási kedvnek. Van már jó példa Magyarországon a világszínvonalú technológiák kutatására és fejlesztésére, s van már kiváló példa a hazai innováció világraszóló eredményére is.

A pozitív folyamatok azonban még nem billentették át a hazai gazdaság szerkezetét a nagyobb hozzáadott értékű tudásintenzív ágazatok felé. Elemi szükségletünk, hogy mindenkorai kormányaink képesek legyenek kihozni a gazdaságból, az emberekből, az oktatásból azt a tartalékot, amellyel a versenyerőhöz juthatunk.

Két évvel ezelőtt, amikor a jubileumi tizedik közgyűlésünkön az innovációról beszéltem, azt mondtam Victor Hugo szavait, sorait idézve, „a hadseregek megállíthatók, de ha egy gondolat ideje elérkezett, az semmivel nem állítható meg”.

Az innováció gazdaságélénkítő hatása alakulásunk időszakában sem a közvéleményben, sem az állami vezetés részéről nem volt elismert, de még felismert tény sem. Nem szerénytelenség azt állítani, hogy nem kis mértékben szövetségünk erőfeszítésének eredménye, hogy – a Victor Hugo-i próféciaival összhangban – ez a gondolat, megállíthatatlanul tört előre, s ma már az innováció, természetes kifejezéssé, a gazdasági élet meghatározó tényezőjévé vált.

Sok minden valósult meg az elmúlt tizenkét évben javaslatainkból. Az idő rövidsége miatt én ezekről most nem beszélnék, inkább az előttünk álló feladatokból és célokból emelnék ki hármat.

1991-ben közgyűlésünkön a feltételek javítása érdekében megfogalmaztunk javaslatokat:

- Ezek között első helyen szerepelt az innovációbarát gazdasági környezet kialakítása. Ezen jó úton haladunk, de ez még közel sem befejezett folyamat.
- Ugyanott megfogalmaztunk egy elképzelést, a tudományos és felsőoktatási minisztérium létrehozásáról, azért, hogy a kutatást, az innovációt érintő kérdéseket, intézkedéseket kormányzati szinten ne egymástól függetlenül, hanem közös szemlélettel és kellő súllyal koordináltan tárgyalják. Sajnos nem valósult meg.
- Pozitív hír ugyanakkor, hogy végre megkezdődött egy, a K+F innovációs tevékenység hosszú távú biztonságát megteremtő innovációs törvény előkészítése, s reményeink szerint kellő konkrétsággal ez évben ez elfogadásra is kerül.

Tisztelt Jelenlévők! A bevezetőmben nincs lehetőségem az eddigi rendezvényeink, programjaink felsorolására, ezeket Önök ismerik, és reményeim szerint figyelemmel kísérték Hírlevelünkben, folyamatosan frissített honlapunkon keresztül, illetve megküldött éves beszámolóinkból. Befejezésül, most a legfontosabb előttünk álló feladatokból kettőt szeretnék kiemelni.

Az egyik a napokban lejárató Innovációs Nagydíj pályázat, amelynek ünnepélyes átadására március 27-én kerül sor a Parlamentben, ahol az év legsikeresebb, legeredményesebb innovációjáért járó díjat a Köztársasági Elnök úr adja át.

Másik kiemelt ezévi programunk 2003. szeptember 20-26. között Budapesten rendezendő EU európai fiatal tudósok seregszemléje, ahogy Brüsszelben mondják az EU Fiatal Tudósok Versenye. Ennek megrendezését először, mint nem EU ország, mi kaptuk meg.

Ezekhez a programokhoz, és a korábban megfogalmazott céljaink megvalósulásához ezúton is kérem az Önök segítségét, támogatását, és azt kívánom, hogy a Magyar Innovációs Szövetség az elkövetkező években is sikeres legyen, ne szűnjön meg az innováció gondolatának Victor Hugo-i értelemben vett megállíthatatlan előretörése.

Bolyky János, a Magyar Innovációs Szövetség főtitkára:

A Magyar Innovációs Szövetséget 1990. december 14-én 30 innovációban érdekelt szervezet alapította meg. A szövetség az innováció területén működő különböző szervezeteket, intézményeket integráló szakmai és érdekvédelmi szövetséggént jött létre. A szövetség alapvető célkitűzésnek tekinti az innováció gyorsításának támogatását, az ország innovációs képességének növelését. A szövetség tevékenysége, valamint tagintézményeivel való kapcsolata alapvetően két önálló, de egymással szoros kapcsolatban lévő rendszerben valósul meg. Ezek a szakmai érdekképviselet, érdekvédelem és az innováció élénkítését támogató akciók, rendezvények szolgáltatások. 2002. december 31-én taglétszámunk 481-re

emelkedett, melyből 210 közvetlen és 271 a tagszövetségek révén csatlakozott ún. közvetett tag. A Magyar Innovációs Szövetség közvetlen tagsága a 2002. évben 26 taggal bővült, ugyanakkor 16 taggal csökkent megszűnés, felszámolás egyéb okok miatt. A tagok az esedékes tagdíjak 90,3%-át befizették, ez az előző évekhez hasonló jó tagdíjfizetési arány.

Szövetségünk vezető testülete 2002-ben négy alkalommal ülésezett. A testület ülései rendre áttekintette a szövetség működését, koordinálta a képviseletek és tagozatok munkáját, ellenőrizte a társaság működését. Döntött a programok kérdéseiben és határozott a szövetségi állásfoglalásokkal kapcsolatban. A MISZ elnöksége az alapszabálynak megfelelően két alkalommal tartott ülést, az elnökség előtt többek között a „Hazai K+F és innovációpolitika terén legfontosabb teendők” címmel meghívott előadóként Pongorné Dr. Csákvári Marianna helyettes államtitkár és Dr. Siegler András kutatásfejlesztési államtitkár tartott előadást.

Tagozataink önállóan működnek, tevékenységüket tagozati elnökök irányítják. Egyes konkrét feladatokra azonban ad hoc bizottságokat is szervezünk. Továbbra is kiemelkedő a Vállalkozásfejlesztési Tagozat munkája. A tagozat 3-4 havi rendszerességgel tart vállalkozásfejlesztési fórumot, melyeken 60-100 fő közötti érdeklődő vesz részt. A MISZ regionális képviseletei az elmúlt években is kiemelkedő szerepet vállaltak a régiók innovációs potenciáljának erősítésére. Több régióban is

sikerrel dolgozta a regionális innovációs stratégia kidolgozásán, bár az alacsony regionális taglétszámból adódóan a képviselők anyagi lehetőségei korlátozottak, így nincs mód jelentősebb önálló rendezvények szervezésére. Ennek ellenére rendszeresen részt vesznek a régiók innovációs közéletében.

A 2002. évben is arra törekedtünk, hogy az érdekérvényesítő tevékenységünk során minden innovációval kapcsolatos eseményről vagy elgondolásról tagvállalataink és tagozataink és esetenként ad hoc bizottságaink javaslata alapján elmondjuk véleményünket. Jelentősnek tartjuk az Oktatási Minisztérium megbízásából végzett „A magyar kis- és közepes vállalkozások innováció képességének fejlesztése” című kutatási tevékenységünket. A Kormányprogram innovációval foglalkozó fejezetével kapcsolatban és a „Nemzeti Fejlesztési Tervről” kialakított állásfoglalásunkat, valamint a Gazdasági és Közlekedési Minisztérium a „Magyar találmányok külföldi bejelentésének támogatásáról” szóló rendelettervezetéről, a „Kisvállalkozások európai charta 8. pontjának” végrehajtásáról, a GKM „Technológiapolitikai koncepciójáról”, az „Ipari parkok hálózatának új fejlődési pályára állítása” című és az „Információs társadalom stratégiát” előkészítő tanulmányról elkészített véleményünket is. A Gazdasági és Közlekedési Minisztérium „Az innováció hatása a nemzeti jövedelem növekedésére (a GDP növekedés részarányából az innováció hatása) – nemzetközi és hazai elemzés alkalmazásával” c. téma kidolgozására adott közbeszerzési eljárást követően megbízást szövetségünknek.

Tisztségviselőinken keresztül képviseljük tagvállalataink érdekeit, többek között Országos Műszaki Fejlesztési Bizottságban, a Magyar Akkreditációs Bizottságban, a Reálértelmiség Egyeztető Tanácsban, a Felsőoktatási Tudományos Tanácsban, a Magyar Szabadalmi Hivatal OMFB külföldi szabadalmaztatást támogató bizottságban, a Magyar Kereskedelmi és Iparkamara és a Magyar Gyáriparosok Országos Szövetsége innovációs testületeiben. Mindemellett számos közhasznú szervezetben, alapítványban, kuratóriumban működünk közre. Alapító társtulajdonosként és szakmai befektetőként számos innovációs szervezet létrehozását segítettük. Meghatározó módon veszünk részt az NNOSTART Nemzeti Innovációs Központ irányításában és működtetésében is.

Nemzetközi tevékenységünk keretében több jelentős rendezvényen vettünk részt, illetve működünk közre a szervezésben. Többek között Baden-Württembergben, Stuttgartban Magyar Innovációs Napokat szerveztünk. A szakmai napon több mint százán hallgatták meg a magyar előadókat. A kiállításon, melyen 30 magyar innovatív vállalkozást is bemutatunk, több száz látogató fordult meg. A rendezvény végeztével a kiállítók többsége komoly üzleti kilátásokról számolt be. Novemberben a koppenhágai Experimentáriumban befektetési szemináriumra került sor szövetségünk közreműködésével, azzal a céllal, hogy bemutassuk, Magyarországon van lehetőség

magas szintű tudást, képességet igénylő termékek gyártására, illetve fejlesztési kooperációra is.

Szövetségünk több ismert és az egész országban jelentős innovációt népszerűsítő rendezvényt szervezett hosszú évek óta, így az elmúlt évben is. Így a XI. Országos Ifjúsági Innovációs és Tudományos Versenyt, melyre 132 pályázat érkezett. 61 pályázat elfogadása után a fiatal kutatók 41 pályázatot dolgoztak ki és nyújtottak be. A díjazottak közül legnagyobb örömünkre Mészáros Livia különdíjként részt vehetett Stockholmban a Nobel díj átadási ünnepségen, a bécsi európai döntőn pedig Csiky Gábor Miklós Európai Unió különdíjban részesült és részt vehetett a kéthetes London International Youth Science Forum-on. A Magyar Innovációs Nagydíj Pályázat a hagyományoknak megfelelően a 2002. évben is jelentőségének megfelelően zajlott. A kancellária miniszter által átadott nagydíjat a ComGenex Rt. kapta meg, a „ComGenex Mátrix technológia” című innováció megvalósításáért. Az átadásra 2002. március 22-én méltó körülmények közt az Országházban került sor. Az Innoforum 2002 Szellemi Termékbörze megszervezésében az Oktatási Minisztériummal és a Magyar Szabadalmi Hivatallal működünk együtt. A rendezvényen 27 résztvevő vállalkozás ajánlotta hasznosításra több mint 30 fejlesztési eredményét illetve termékét. Felmérésünk szerint mindegyik résztvevő összesen 4-5 komoly üzleti érdeklődésről számolt be és 90%-uk elégedett volt a szervezéssel. Mint elnök úr említette, 2002-ben megkezdtük a XV. Európai Fiatal Tudósok Versenyének megszervezését, ezt is az Oktatási Minisztériummal közösen. Az Európai Bizottság 1988. óta szervezi hivatalosan ezt a rangos nemzetközi versenyt a 15-20 év közötti fiatalok számára. A 2003. szeptember 20-26. között 40 ország delegációját várjuk teljes felelősséggel Budapestre. A rendezvény fővédnöke Dr. Mádl Ferenc köztársasági elnök úr. Az európai döntő megrendezését számos intézmény és társaság is támogatja.

Úgy gondoljuk, hogy szövetségünk a fentiek, illetve a mellékelt részletes írásos beszámoló alapján a 2002. évben is eredményesen dolgozott. Az innovációbarát gazdasági és társadalmi környezet kialakítása érdekében sikerült elérni, hogy szövetségünknek és tagjainak legyen beleszólása a gazdaság működési feltételeinek alakításába. Növeltük elismertségünket, megoldásra váró javaslatainkat a kormányzati szervek jól fogadták. Minden eddiginél több figyelmet fordítottunk arra, hogy elgondolásunkat, véleményünket a közvéleménnyel is megismertessük. Az év során gazdálkodásunk kiegyensúlyozott, likviditásunk megfelelő volt.

Mindezek alapján bizakodással nézhetünk az előttünk álló nem könnyű év elé, hogy felkészülhessünk az Európai Uniós csatlakozás során ránk váró feladatokra. Kérem a Közgyűlést, fogadja el a beszámolót.

Dr. Magyar Bálint, oktatási miniszter:

Ezekben a napokban sokat hallani arról, hogy külföldi vállalatok bezárják a kapuikat Magyarországon és a magyar munkaerő egy része állás nélkül marad. Amikor a hírek mögé nézünk, azt látjuk, hogy rendszerint olyan vállalkozásokról van szó, ahol nagyon erős a bérverseny az adott területen, és a munkaerő könnyen helyettesíthető. Mintha ezek a vállalatok futóhomokra épülnének, könnyű összecsomagolni őket és elvinni a világ más tájaira, ha egy kicsit is változik a gazdasági helyzet éppen Magyarországon. Ugyanakkor vannak olyan területek, ahonnan a bejövő tőke nem szabadul ilyen könnyen, ahol meg vannak kötve, s a kötés az nem adminisztratív természetű, hanem az emberi észben és innovációban rejlik. Azok a kutatás-fejlesztés intenzív ágazatok, amelyekre a külföldi tőke Magyarországra települt stabil, hosszú távú befektetésnek minősülnek.

Az ilyen vállalatok nemzetközi mobilitása nem olyan nagy, mint más vállalatok esetében.

Amint az elnök úr bevezetőjében elhangzott, a gazdasági fejlődésnek egyre nagyobb mértékben az innováció a motorja, a termékciklusok lerövidülnek, Az innovációban egyre nagyobb szerep jut és az oktatás és a gazdaság szférája közötti együttműködésnek. Az egyre fokozódó együttműködésének nincsen alternatívája. A gazdasági szférának világos, határozott jelzéseket, impulzusokat kell adnia az oktatás számára, hogy az oktatás, a képzés, az iskolarendszerű képzés, és a felnőttképzés területén egyaránt hozzájáruljon annak a felgyorsuló innovációs folyamatnak a megvalósításához, amellyel egy ország gazdasági versenyképességét biztosítani tudja.

Ugyanakkor azt látni, hogy a kutatás-fejlesztés és innováció ráfordításai Magyarországon messze elmaradnak az Európai Unió átlagától. Nem csak abszolút mértékben, vagy a GDP-hez viszonyított mértékben alacsony ez a szám, ha összehasonlításban nézzük, hanem úgy is, ha megnézzük, hogy milyen területről származnak a bevételek. Míg a GDP-hez viszonyított, európai uniós átlagnak 0,8-szeresét, érik el a központi költségvetési forrásokból származó támogatások, tehát egy kicsit az átlag alatt vannak, addig a vállalati szférából származó források csak 1/5-ét teszik ki az európai átlagnak. Amikor a kormányzat elhatározta, hogy kutatás-fejlesztési és innovációs törvényt készít, akkor ennek az elhatározásnak nem az volt a célja, hogy kvázi erkölcsi megbecsülést szerezzünk egy területnek, és legyen egy olyan törvénytervezet vagy törvény majd, amely deklarál szép célokat, de amely valójában nem tud hozzá megvalósulási mechanizmusokat is tenni. Annak idején, amikor első minisztterségem idején a közoktatási törvény, a felsőoktatási törvény módosítását végeztük, illetve, a Nemzeti

Kulturális Alapot megteremtettük, fontosnak tartottam, hogy a szakmai törvények bizonyos szempontból pénzügyi törvények is legyenek, jelöljék ki azokat a finanszírozási csatornákat, erősebben szólva azokat a finanszírozási kényszerpályákat, amelyek a biztonságos finanszírozást és fejlődést teremtenek egy-egy terület számára. A kutatás-fejlesztési és innovációs törvénynek, amely a koncepciójának a kidolgozása most zajlik, és amelyben számítunk Sieglér András helyettes államtitkár úrral az Önök véleményére és alkotó együttműködésére, egyik célja az, hogy valamilyen módon megteremtse a forrásoknak ezt a rendszerét, kiegészítse olyan területekről is, amelyekről még máig nem érkeznek ilyen források. A biztonságos működésnek az egyik feltétele jó néhány területen az, hogy az éves költségvetési vitáktól vagy éppen politikai harcoktól függetlenül lehessen megalapozni egy-egy terület finanszírozását. Ezt mutatja a Munkaerőpiaci Alap, a Szakképzési Alap, a Nemzeti Kulturális Alap működése is. Ezek azok, amelyek tartósan fennmaradva biztonságos működést adnak olyan területeknek, ahol adott esetben egy költségvetési kényszerhelyzet könnyen ahhoz vezet, hogy a könnyebben elvonható forrásokat próbálják megcsapolni. Ezért ennek a törvénynek az egyik legfontosabb része, egy kutatás-fejlesztési alapnak a létrehozása, az alapszerű működésnek a megteremtése és ennek keretén belül az eddigi hagyományos pályázati rendszerek átgondolása.

Két szempontból szükséges átgondolni ezeket a pályázati rendszereket. Egyfelől abból a szempontból, hogy a különböző alap kutatások, alkalmazott kutatások és konkrét hasznosítások, mint különböző műfajok között hogyan lehet majd ezeket a forrásokat felosztani. Milyen típusú források milyen típusú tevékenységekre alkalmasabbak inkább, és az egyes források milyen típusú pályázati rendszerekhez és pályáztatásokhoz köthetők. Másfelől pedig, hogy hogyan lehet ennek a szférának az autonómiáját az eddigieknél, az elmúlt években kialakultnál jobban biztosítani, hiszen fontosnak tartom, hogy ennek a területnek autonóm működése legyen.

A kutatás-fejlesztési és innovációs törvény koncepciója feltehetően egy-két hónapon belül a kormány elé kerül, és szeretnénk azt, hogyha a törvényt magát össze a parlament már tárgyalhatná. Ez abból a szempontból is fontos, hogy a 2003. év fordulópontot jelenthessen ezen a területen. Hiszen a 2004-es költségvetési tárgyalások már nyáron elkezdődnek, s ahhoz, hogy tervezni lehessen ezeket a forrásokat szükség van erre. Természetesen fontos az is, hogy egy olyan mechanizmus alakuljon ki, amely biztosítja a kutatás-fejlesztésre és az innovációra fordított források minél hatékonyabb módon történő felhasználását.

A másik kérdés, amiről szeretnék néhány szót szólni, az a kutatás-fejlesztés és innováció egységes kezelése. Az egységes kezelés megköveteli azt, hogy létrejöjjön egy kormány-kabinet, amelyről egy előterjesztés is szól, amely a kormányon belüli és kormányon kívüli szereplőket összefogja. Ez a kormány-kabinet kiegészülne egy tudomány- és technológiapolitikai tanácsadó testülettel is, amely egyfajta társadalmi tanács tisztjét is töltené be ezen a területen. A tudomány- és technológiapolitikai kormánykabinet vezetője a tervek szerint a miniszterelnök úr lenne. Fontos hogy a miniszterelnök úr vezetésével össze lehessen fogni a kormányon belüli különböző tárcákat, amelyek valamilyen módon kapcsolatban állnak a kutatás-fejlesztéssel és az innovációval. Nem csak Csillag István barátomat és jómagamat, hanem ide tartozik még jó néhány más tárca is, a pénzügyi tárca csakúgy, mint mondjuk, az informatikai tárca. A kormány a közeljövőben feltehetően szintén döntést fog hozni, hogy a kabinet

felálljon, és s ennek nyomán elindul annak is a továbbgondolása, hogy a kutatás-fejlesztés területének az irányítása egy magasabb autonómiával hogyan történjen. De látni kell azt, hogy ez egy egységes terület, és egyre inkább egységesedő terület. Nincs külön felsőoktatási kutatás, nincs kutatóintézeti és vállalati, abban az értelemben, hogy ezek hermetikusan el lennének zárva egymástól, és ne lennének összefüggésben.

Néhány adatot hadd idézzek Önöknek arról, hogy az inputban és az outputban mekkora a felsőoktatás hozzájárulása a kutatás-fejlesztési tevékenységhez. Míg a kutatóhelyek 70%-a, a tudományos fokozattal rendelkezők 72%-a a felsőoktatási intézményeknél van, addig a K+F ráfordításoknak csak a 25%-a. Ugye ez azt is jelzi egyébként, hogy a készülő felsőoktatási törvény módosításában és az európai felsőoktatási térséghez való kapcsolódás folyamán, amikor a bolognai folyamat nyomán egy lineáris többlépcsős modellre térünk át, hogyan lehet megerősíteni az egyetemeken a kutatás-fejlesztési és kutatói tevékenységet. Ezt egyfajta külön normatívával, a finanszírozási rendszer felülvizsgálatával kívánjuk elérni. De ha a felsőoktatás hozzájárulását az output oldaláról nézzük a hazai K+F-hez, akkor azt látjuk, hogy a megjelent könyvek 77%-át, a cikkek 70%-át, a benyújtott hazai szabadalmak 53%-át, a megítélt hazai szabadalmak 47%-át adja a felsőoktatás területe. S valóban ez a fajta egyre erőteljesebb összefonódás, vagy mondanám azt is, hogy átjárás a különböző területek között jellemzője a nyugati oktatási rendszereknek is. A felsőoktatási intézményekben is fontosnak tartjuk annak a biztosítását, hogy a felsőoktatási hierarchián feltétlenül nem végiglépdelő gyakorlati szakemberek is bekerülhessenek a felsőoktatás rendszerébe, és adott esetben órákat adhassanak, kurzusokat tarthassanak és vezethessenek, és ezeknek a feltételeit megteremtjük.

Szeretnék végezetül két másik projektről szólni., amelyek tárgya a felsőoktatás és a K+F tevékenység összekapcsolása, az egyetemi regionális tudásközpontok létesítése. Egyrészt szerepel a kormány programjában, hogy a felsőoktatási intézmények regionális tudásközpontokként működve székhelyük, illetve az adott régió meghatározó tényezőivé tudjanak válni. S az egyik ilyen elképzelésünk, hogy az egyetemi tudásközpontok kialakításának rendszerszerű, valamennyi egyetemre kiterjedő hatékony elindítását egy olyan támogatási rendszer segítheti, amelynek keretében az elkötelezett, a szükséges alapfeltételekkel és regionális konszenzussal rendelkező egyetemnek nyerhetnek támogatást a regionális tudásközpont stratégiai koncepciójának kialakításához, az irányító menedzsment létrehozásához, és működésének fenntartásához. A tudásközpontok meghatározó koordináló intézménye a felsőoktatási intézmény lenne, szakmai és társadalmi felügyeletét a régió meghatározó tudományos és innovációs intézményi, társadalmi-szakmai önkormányzati szereplői által kialakított testület, tanács vagy board végezhetné. Tehát, amikor az Európai Unióba belépünk és az Európai Unió forrásokért alapvetően a regionális decentralizált szinten pályázhatunk, a magyarországi régióközpontoknak egyben tudásközpontokká is kell válni. Itt nagyon erős együttműködés szükséges a megjelent(?) felsőoktatási intézmények között. Az az integrációs folyamat, amely végbement a magyar felsőoktatásban, tehát a nagy felsőoktatási intézmények kialakulása, ehhez biztosabb

talajt teremtet. Az egyetemek magukszervezői, összefogó elemei lehetnek a különböző kutató-fejlesztő vállalkozói intézményeknek, amelyek a kutatás-fejlesztéshez kapcsolódnak és így tudnak közösen jó néhány hazai és európai uniós pályázatban részt venni.

Van egy másik tervünk is a regionális tudásközpontok vonatkozásában. Ugyanis a Nemzeti Fejlesztési Tervben a 2004-2006 közötti 3 évben K+F-re fordítható 20 milliárd forint feletti összegen túl, van olyan regionális támogatás, amely kifejezetten a vidéki, a regionális tudásközpontok kialakítását, egyetemekhez kapcsolódó kialakítását szolgálja. Felsőoktatási beruházásokat, s ezen belül K+F beruházásokat is. De túl az európai uniós és a központi költségvetésből finanszírozott kormányzati beruházásokon, számba kell vennünk azt is, hogy hogyan lehet más és más forrásokat bekapcsolni. Önök az elmúlt napokban hallhattak arról, hogy a Magyar Fejlesztési Bankkal intenzív együttműködési tárgyalásaink és eredményeink voltak közoktatási intézményeknek szóló, hosszú távú, kedvező feltételű hitelek nyújtása érdekében. Most szeretném elmondani, hogy folynak tárgyalások a Magyar Fejlesztési Bankkal arról is - s ezek rendkívül ígéretesek -, hogy hogyan lehet K+F tevékenységet segítő beruházásokat támogatni ilyen kedvező hitelekkel, ha azok campusok, egyetemek területén alakulnának meg. Egy ilyen együttműködés azt jelentené, hogy az egyetemek tudnák biztosítani a területet, ahol kutató-fejlesztő helyek létrejönnének.

Másrészt az egyetemek rendszere alkalmas arra, hogy a diákok, doktorandusok részvételével egyszerre egyfajta oktatói tevékenységet is, gyakorló tevékenységet is tudjanak végezni ezek a kutatóhelyek továbbá munkalehetőséget is jelentsenek ezeknek a kutatóhelyeknek a számára. Harmadrészt a Magyar Fejlesztési Bank – hogyha a tárgyalások sikerrel befejeződnek –

lehetővé tenné, hogy hosszú lejáratú, kedvező feltételű hitelhez juthassanak azok a vállalkozások, amelyek K+F tevékenységgel betelepülnek a campusokra. Negyedrészt pedig a csúcstechnológiai pályázatokból szintén meg lehet támogatni ezt. Ez azt jelenti, hogy sok előnyös forrás kapcsolódhat össze annak érdekében, hogy a vállalkozói szféra erőteljesebben meg tudjon mozdulni ebbe az irányba is, és az egyetemekre épülő, egyetemek környezetéhez kapcsolódó regionális tudásközpontokba beruházzon, és ott tartósan jelen legyen. Ez érdeke a vállalkozói szférának, hiszen az egyetemistákban, fiatal kutatókban egy rendkívül mobilis és fantáziadús kutatói anyag áll rendelkezésére ezeken a helyeken. Másrészt a felsőoktatási intézményeknek is alapvető érdekük, hiszen az ilyen típusú K+F tevékenység termékenyítőleg hat magára az egyetemi oktatói tevékenységre is.

Én erről a néhány dologról szerettem volna Önöknek beszámolni, amely azt hiszem, hogy elég nagy jelentőségű, és az elkövetkezendő évekre fontos kihatással lehet,

hiszen jó néhány éve követeli már a szakma a K+F és innovációs törvény megalkotását. Jó néhány éve követelik azt, hogy alapszerű finanszírozása és kezelése legyen azoknak forrásoknak, melyek erre a területre irányulnak. Folyamatosan napirenden van, hogy az eddig kicsit egymástól elzártan működő területek közti átjárás és hatékonyabb együttműködés hogyan történhet a jövőben.

Köszönöm szépen a figyelmüket és sikeres tanácskozást kívánok Önöknek.

Dr. Csillag István, gazdasági és közlekedési miniszter:

Nagy megtiszteltetés számomra, hogy az Innovációs Szövetség idei közgyűlésén néhány szót szólhatok a technológia politikáról, illetőleg arról a gazdaságpolitikáról, amely azt követeli, hogy mindegyikünknek minél előbb megjöjjön az esze. És azért szeretném ezzel a bevezetővel kezdeni, mert idén beléptünk az Európai Szabadalmi Egyezménybe, azaz innováció nagyon nehezen képzelhető el anélkül, hogy ne védenénk meg az innováció eredményeit, az innovátorokat. Tehát ha nem érdekes, és egész Európa szerte nem könnyű az innováció eredményeit védeni – már amennyiben ezek technológiához kapcsolódnak – akkor bizony száz szövetség is lehet, meg ezer kabinet is létrejöhet, és különböző alapokat hívhatunk életre, ha maguk az innovátorok nem érzik úgy, hogy egész Európára

kiterjedően könnyen, gyorsan, ugyanazzal az eljárással védeni lehet az általuk feltalált eredményeket. Minthogy ennek magyarul a rövidítése ESZE, ezért nagyon-nagyon örülök annak, hogy egy olyan szövetség közgyűlésén lehetek jelen, amelynek már korán megjött az esze, hogy foglalkozzon az innováció védelmével, támogatásával és elősegítésével.

A második elnevezés, amit szeretnék említeni, ami a technológiapolitikának, hogy úgy mondjam, intézménye, az az, hogy milyen beruházásösztönző rendszer van a magyar gazdaságpolitikában, amit kicsit butuskán magyarul úgy nevezünk el, hogy Okos Magyarország. Angolul jobban hangzik: Smart Hungary. A „smart” az általában világosabban fejez ki egyfajta minőséget és célt. Ugyanis teljesen nyilvánvalóan ahhoz, hogy az ember értelmiségi legyen, nagyon jó, ha eszébe jut valami. De az sem baj, ha alkalmazzák, felhasználják azt, amit az eszébe jut. Ez pedig elképzelhetetlen anélkül, hogy beruházások ne valósuljanak meg, hiszen Magyarországon sajnos, a műszaki technológiapolitika – a szabadalmakat kivéve – nem európai, hanem szovjet hagyományokat követ. Következésképpen ezért is jó, ha az ESZE és a SMART kapcsolódik egymáshoz. Ily módon lesznek beruházások, hiszen az üzleti beruházások az elmúlt három év, de leginkább ez elmúlt két év gazdaságpolitikája miatt leálltak, sőt azt mondhatni: negatív beruházások vannak. Ha viszont lesznek beruházások, akkor igénylik az innovációt is.

Erről nem akarok sokkal többet beszélni, hiszen teli volt velük az újság. Annyit szeretnék csak megemlíteni, hogy január elsejével léptek hatályba azok a törvények, amelyek segítik a befektetőket és a beruházásokat. És minthogy nálunk az utolérni és túlszárnyalni hruscsovi jelszavát az innovátorok is ismerik, figyelmükbe ajánlom, hogy az a Szlovákia, amelyről eléggé sokféleképpen szoktunk nyilatkozni, három évvel előtte meg hazánkat abban, hogy a beruházási kedvezmények az Európai Unió követelményeivel azonosan, a szlovák törvényekben is megjelenjenek. A mi országunkban - amely oly sok tekintetben élen jár - ez a módosítás csak idén január elsejétől, a mostani kormány gazdaságpolitikája folytán vált lehetségessé.

Apropó, gazdaságpolitika. Ugye, akkor jön meg az ember esze, ha liberális gazdaságpolitikát folytat, hiszen a tiszta verseny, az átlátható szabályozás és a szabad hozzáférés, mint liberális alapelvek szolgálják leginkább az innovációt. S minthogy a rendszerváltás óta másodszor van liberális gazdaságpolitika, ennél fogva talán újra megjön az eszünk, hogy az innovációt szolgáljuk. Milyen eszközökkel? Erről szeretnék nagyon gyorsan néhány szóban szólni. A kormány, valamint a Gazdasági és Közlekedési Minisztérium valóban úgy találja, ahogyan azt Magyar Bálint miniszter úr is elmondta, hogy nemcsak Budapesten, és nemcsak Pannóniában teremtek a dolgok - hogy egy Janus Pannonius idézetet fordítsak magyarra. Hiszen Janus Pannonius írta, hogy eddig csak Itáliában teremtek a könyvek, s most azt kellene mondanom, hogy a beruházás és innováció többnyire Budapesten és a Dunától nyugatra jellemző. Az a gazdaságpolitika, az a közlekedéspolitika, az a technológiapolitika, amelyet kialakítunk, abból indul ki, hogy egyetemi városok vannak Miskolcon, Debrecenben, Nyíregyházán. Pontosabban ezek maguk egyetemi városok, Pécsen és Szegeden, de akár Veszprémben.

Következésképpen ezek ma egy hálózatnak alkotják a részeit. Ennek hálózatnak az eléréséhez az informatika és a globalizáció korában már megvannak azok a feltételek, amelyeken keresztül ők érintkezhetnek egymással, de hiányoznak az előző évszázad szempontjából fontos elérési eszközök, tehát az infrastruktúra. Vagyis az a fontos elem, hogy az egyetemi városok köré, koncentrikus körökként befektetőket telepítsünk be. És ezen a módon mintegy légyapírt ragasszunk a befektetők számára e városok köré, hogy megtapadhasanak rajta. Ugye, ez csak akkor lehetséges, ha összekapcsolódik a közlekedéspolitika, a technológiapolitika és a tudománypolitika. Hiszem, hogy nem elefántcsonttoronyokat építünk, helyi, megyei szinten ott levő intelligencia számára. Mivel hálózati társadalomban élünk, a hálózati társadalom nem csak Budapest határain nyúlik túl, nem csak a kelet-magyarországi városok határain terjed túl, hanem Magyarország határain is.

Van egy fontos eleme ennek a hálózatépítésnek, mert hiszen az innováció ebben az értelemben nem más, mint a hálózati társadalom, az okos magyarok összekapcsolásának a terve, illetve megvalósításának eszköze. Ugye, eddig azért adományoztak ipari park címet, mert ezen a módon lehetett két dolgot elérni. Nevezetesen, hogy a lakó-környezet és a munkahelyi környezet egymástól úgy váljon el, hogy egyúttal a város-rendezést is szolgálja, meg a megközelíthetőséget, a befektetők letelepítését, illetve hogy a kormányzat részéről ne kerüljön túl sok pénzbe. Ennek nyilván az volt a következménye, hogy sok ipari park és kevés befektető volt a jellemző, és még kevesebb az olyan ipari park, ahol úgynevezett integratori funkciókat tudnak betölteni. Tehát hogy szellemi szolgáltatásokkal segítségük elő a felzárkózást, meg azt, hogy olyan befektetők

kapcsolódjanak össze az ipari park tevékenysége során az ott levő szellemi centrumokkal, hogy abból magasabb hozzáadott érték nőjön ki.

A jövőben olyan pályázatokat, olyan elérhető forrásokat jelölünk meg, amelyekben nem a cím számít – nagyapámtól én azt tanultam, hogy az ember a rangját belül hordja, én ehhez tartom magam, s azt javaslom az ipari parkoknak is, hogy elsősorban ehhez tartsák magukat, szóval, hogy olyan ipari parkok keletkezzenek, amelyeknél világos, hogy milyen szolgáltatás, milyen kínálat áll rendelkezésre, és aki persze lépni akar, az számíthat azokra a támogatásokra, amelyeket most ez a kis füzet, nem véletlenül azzal a jelszóval hirdet, hogy sokaknak – sokfélét. Hiszen az innováció egyben azt jelenti, hogy sokféleség. Ennek a sokféleségnek felel meg természetesen, hogy létrejönne a Magyar Bálint úr által említett kabinet, amely összehangol, összefog, szövetségesekeket teremt és a különböző helyeken elérhető pénzeszközöket a koordináció révén egyesíthetővé teszi. Idetartoznak azok az eszközök, amelyek az adótörvényekben jelentek meg január elsejétől, hiszen például a továbbképzést, a személyi számítógéphez jutást segítik elő a személyi jövedelemadó törvényben, illetőleg ösztönzik a széles sávú Internet kapcsolatlaknak a kiépülését a vállalkozások körében. És azt kell mondanom, hogy az innováció és a technológiapolitika szempontjából nem kevésbé fontos az is, ami természetesen a bürokráciánál a legkeményebb feladat, hogy tudniillik miként lehet megkövetelni az átlátható működést a minisztériumok életében.

Hogyan lehet összekapcsolni és nyitottá tenni az ügyintézkést és az elérhető eredményeket. Miként lehet abból kiindulni, hogy a négy „d” legyen jellemző a gazdaságpolitika révén. Az innováció és technológiapolitika egyik legfontosabb kérdése bizony a demilitarizálás. Még a rendőrség életében is a teljesítményközpontúság, a különböző helyeken működő közrendvédelmi vívmányoknak és az újításoknak az összekapcsolása válnon jellemzővé a központi vezénylés, azaz idővesztesség helyett. A második „de”-, ami a technológiapolitikát szolgálja, az a decentralizálás a régiós központok, városok között. A harmadik a dezetatizálás. Az üzleti szektor minél erőteljesebb bekapcsolása nélkül nincs innováció. Szoktam mondani: már nem iszunk kávépótlóból készült kávét, csak az elhízottak használnak cukorpótlót, de még mindig használunk töképótló, pénzpótló, tehát a pénzügyi szektort, az üzleti szektort pótló, az apapótlék államtól függő szervezeteket.

Az MFB mintája arra jó, hogy egy ideig a Fejlesztési Bank látja el, de remélhetőleg később az egyéb kereskedelmi bankok fogják átvenni a hosszú lejáratú kölcsönök folyósításának a funkcióját. Nem is cél, hogy az üzleti szektornak az MFB legyen versenytársa, állami eszközökből és pufferrel, hanem hogy beinduljon jó néhány folyamat, arra viszont hasznos eszköz. És végül a negyedik, ami talán az egyik legfontosabb: a depolitizálás. A tudomány nem nagyon ismer baloldali, jobboldali vívmányokat. Az innováció sem tud ilyesmiről. Tehát nincs kizárólagosság e tekintetben. Fontos, hogy egyetítés legyen, hogy partnerség legyen, hogy együttműködés keretében kialakított irányelvekre jussunk. Ez a negyedik „de”, hogy egy demokratikus, innovációs pezsgést indítsunk el hazánkban, hiszen az Európai Unióba történő belépés lényegében azt szolgálja, amin én időnként sajnálkozni szoktam, hogy nem tudom, mikor látom majd a fiamat viszont, mert hogy éppen valahol tanul a világban, de azt kívánom Önöknek, hogy az Innovációs Szövetség tagjai menjenek ki külföldre és jöjjenek haza, hogy legyen érdemes hazatérniük. S azzal kellene zárnom, ami a könyvcím Székely Évánál, Gyarmati Andrea olimpiai bajnok édesanyjánál: Sirni csak a győztesnek szabad. Önöknek szabad sirniuk. Köszönöm szépen.

Dr. Borsos János vagyok, az Agrárkutató Intézmények Országos Szövetségének az elnöke, a közgyűlési státuszom pedig tagszövetségi. Az innováció közös ügyének szolgálata a kezdeti időszakra nyúlik vissza, tehát mondhatom azt, hogy évtizedes hagyománya van. Meghallgattam Pakucs János rádiónyilatkozatát, és a most előadottakat, és mondhatom nagyon sok kérdésben elgondolkoztattott. Olyan kérdéseket feszegetett, amelyekre tulajdonképpen a két miniszter úr expozéjában választ is kaptunk. Azonban néhány gondolatot mégis szükségesnek tartok felvetni. Hangsúlyozottá vált az úgynevezett pályázatos rendszer. A pályázatokról nagyon sok tapasztalatunk van, jó is, rossz is. Nem hiszem azonban, hogy egy pályázatos rendszert el lehet úgy képzelni,

hogy annak ne legyen egy programrendszere. A gazdaságfejlesztések ugyanis valamiféle programok mentén valósulnak meg. Nem akarok általánosítani, én az agrárrendszert mondanám példának. Emlékezzünk vissza, hogy a '80-as években a magyar mezőgazdaság egy olyan fejlettséget ért el, amelyet Európában is jegyeztek.

Ennek innovációs hátterét a termelési rendszerek és az együttműködő kutatóintézetek adták. Akkor úgy hívtuk ezt, hogy a magyar agrárkutató hálózat. A mezőgazdaságnak megvan az a sajátossága, hogy nem egy-egy termék előállítására való, hanem technológiai rendszereket valósít meg, az ökológiai adottságokkal ezt összhangba hozza és ezekben biológiai alapot épít be, amelynek a termelés sikere az ökológiai adottságok, a technika és a technológia harmóniájától függ. Nem szeretném messze vinni ezt az eszmefuttatást, csupán azt szeretném hangsúlyozni, hogy az államigazgatásnak is meg kell találnia a szükséges innovációs harmóniát. Tehát a koordinációs kabinet, ha jól értettem, azt szolgálná, hogy a magyar innovációt összehangolja, harmonizálja. Azonban ez a koordináció akkor lehet hatékony, ha ez a megfelelő gazdasági programokhoz illeszkedik és kapcsolódik, és a támogatási rendszer is megalapozottan, tartósan, biztonságosan a rendelkezésünkre fog állni.

Még egy gondolatot szeretnék kifejezésre juttatni az agrárkutatók részéről. Minden elismerésünk a Magyar Innovációs Szövetségé az egyetemes érdekképviseletért. Mi ebben a folyamatban vezérhajósnak tekintjük, s az oldalvizen evezve részesülünk a nagy erőfeszítések eredményeiből, még akkor is, ha az „áldozatokhoz képest a hozadék” még igen mérsékelt, ami azonban nem rajtunk múlik. Köszönöm a figyelmet.

Tisztelt közgyűlés, elnök úr, tisztelt hölgyeim és uraim! Köszönöm a megtiszteltetést, hogy a Magyar Innovációs Szövetség közgyűlésén köszönhetem Önöket, **Dr. Salgó László vezérőrnagy, országos rendőrfőkapitány** megbízásából is, aki szeretett volna ma itt lenni, de éppen ezekben a percekben tart egy fontos beszédet a Belügyi Szemle

50 éves évfordulójára szervezett konferencián, ahol ismerteti a Rendőrség reformját, a Rendőrség reformjának új elképzeléseit. Nem kevesebbet jelent ez a rendőrségi reform, mint egy igazi szellemi innovációt, amely ha megvalósul, akkor sok száz ember közös sikere lesz. Reméljük, mindannyiunk biztonsága javára.

Még egy személyes vallomással tartozom, az ORFK Személyügyi Szolgálatának vezetőjeként készültem erre a rendezvényre, és most úgy köszönhetem önöket, mint az ORFK Fejlesztési Programirodájának a vezetője, akinek személyes irányítási körébe tartozik immár a Rendőrség innovációja is. Nagy tehát e felelősségem mindabban, amit pár perc alatt mondani szeretnék. Joggal kérdezhetik önök, hogy mit keres egy rendőrtábornok, a

Rendőrség az innováció háza táján. Nos nem kevesebbet, mint annak a vezetői belátását, hogy a Rendőrségen belüli szellemi tőke – gondoljanak csak bele, hogy az ország első öt nagyvállalata között vagyunk a közel negyvenezer létszámunkat tekintve – megfelelő motiválás, támogatottság, elismertség hiányában mindezidáig nem igazán tudott kibontakozni, és évek hosszú sora telt el úgy, hogy veszendőbe ment munkatársak kezdeményezése. Ezáltal munkahelyi kollektívák és értékes egyének vesztették el a hitüket, közülük sokan pályaelhagyókká váltak. Egy parancsuralmi szervezetben működő rendszerben persze minden sokkal egyszerűbben működik, és még nem következett be a miniszter úr által is említett demilitarizáció.

Ez az egyszerűség persze igaz, de a következményei ugyanazok, mint a civil szférában, mint bárhol máshol. Nos a rendőri vezetés felismerte ezt a helyzetet, s 1998-ban két főkapitány kezdeményezésére - jelesül Heves és Hajdú-Bihar Megyéről van szó - jött létre egy kis létszámú, de annál lelkesebb szervezet, amely a Rendőrségi Innovációs Adatbank nevet viseli a mai napig, és három év óta szorgalmas munkával gyűjtik nap mint nap a rendőrségen folyó kísérleteket, mindenféle újításokat, szellemi termékeket, amelyek valahol hozzájárulást jelentenek a rendőrség eredményességéhez, vagy még inkább hatásosságához. Ugyanis ma már nem elég gazdaságosnak és eredményesnek lenni, hanem hatékonynak, sőt hatásosnak kell lennünk abból a sohasem elég pénzből, ami bűnüldözésre jut. Ezzel a gondolattal indult útjára a Rendőrség és az innováció egyre erősödő kapcsolata, s az igazán tartalmas munka 2000-től kezdődött, amikor is már egyre-másra érkeztek innovációs ötletek és megteremtődött a javaslatok

elismerésének feltételrendszere is. Napjainkra pedig az innovációs munka kiemelkedő feladatává vált a Rendőrség hatékonyságát támogató új munkamódszerek kutatása, a modernizáció, s a lehető legkorszerűbb módszerek és eszközök alkalmazása, nemcsak a bűnüldözésben, hanem a közterületi munkában, a közösségi rendőrség megteremtésében, valamint a gazdálkodási, a hivatali és a humán, az emberi erőforrás gazdálkodási tevékenységben.

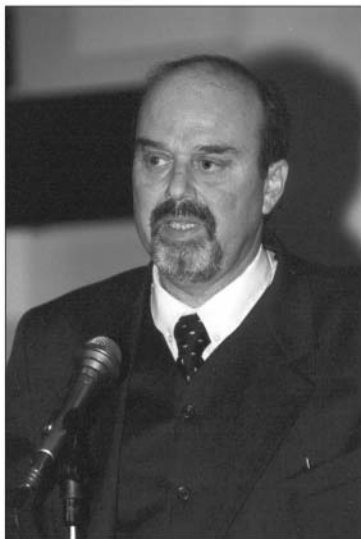
Fontos törekvésünk tehát, hogy már középtávon – erről volt már ma szó – a kutatás és az innováció összekapcsolódjon, és olyan új, integrált vezetési rendszer alapjait teremthessük meg, amelynek révén a minőségi munka, vagy nevezzük nevén: a kiválóság és a tudásátadás is részévé válik a mindennapoknak. Súlyponti kérdésnek tartjuk az innovációs élet szereplőinek az ösztönzését, a dolgozóink kezdeményezéseinek támogatását, felkarolását. Szeretnénk folyamatosan javítani az innovációs folyamatokat segítő információszolgáltatásokat is. Nem teljesen új igény, de nagy adósság az ún. rendőrtudományok és a rendőrségi munka tudásfelhalmozása, tudásbázisok kialakítása, s fontosnak tartjuk azt is, hogy ezek a sokszor zseniális ötletek meg is valósuljanak. Tanuljunk mindenből, még a megvalósulás útjába álló akadályok elhárításának a tapasztalataiból, vagyis váljunk tanuló szervezetek. Összegezve tehát, Rendőrségi Innovációs Adatbank, vagy ahogy nálunk népiszenrendőriesen hívják, a RIAB nem kevesebbet végez, mint országos hatáskörrel szervezi, koordinálja a rendőrségi innovációs munkát, karbantartja, továbbítja az ezzel kapcsolatos ismereteket. Újszerű a munkában az is, hogy nem budapesti székhellyel dolgozik, hanem Egerből segíti a területi innovációs felelősök munkáját, merthogy már ilyenek is vannak a megyei rendőr-főkapitányságon. Minden újdonság a rendőrségi intraneten elérhető, ahol színes, érdekes weblap csalogatja az érdeklődőket.

Továbbtlépés iránya persze többféle lehet, és nagyban függ a közigazgatási reformmal összekapcsolódó rendőrségi reform alakulásától. Eddig jöszereével az alulról jövő kezdeményezéseket díjaztuk, de évés közben jön meg az étvágy, s a vezetés számára fontossá vált, hogy irányított innováció is működjön, vagyis hogy legyenek pályázatok, és mindezekén túl is érdekeljenek bennünket az a sok-sok ötlet, javaslat, amely még esetleg nem tarthat igényt innovációs nagydíjra, de mint aprócska ötlet vagy picinyke szikra mégiscsak megindíthatja valaki agyában a lavinát. Mint említettem, elkezdődött tehát a rendőrségi reform, a Rendőrség újjászervezési folyamata, ízeletgjük az ehhez kapcsolódó fogalmakat, a regionalitást, a kis térségeket, a társadalmiasított bűnmegelőzést, s így tovább. Kapcsolódik ebben az innováció, a minőségfejlesztés, az európai integráció koordinálása, a struktúra korszerűsítése, és mindez végül elvezet bennünket a rendőrök attitűd váltásához, a Rendőrség szervezeti kultúra váltásához, az EU konform közösségi rendőrség kialakulásához Magyarországon.

Köszönöm önöknek, mindenkinek, aki innovációs területen dolgozik és eddig a segítségünkre volt. Ezután is igényeljük és kérjük ezt a segítséget, mert szeretnénk jól megoldani az előttünk álló hatalmas munkát, a rendőrségi reformot. Higgyék el, hogy az innováció nem csak a gazdaságban hajtóerő, hanem a mi munkákban is. Rájöttünk már erre, és ezért szívesen és örömmel veszünk részt a közös munkában. Köszönöm,

hogy végighallgattak. Mindenkinek jó munkát kívánok és sok-sok megvalósuló innovatív ötletet. Köszönöm szépen.

Dr. Lippényi Tivadar, a Miniszterelnöki Hivatal Stratégiaelemző Központ főosztályvezetője:

Ez a központ azért jött létre, hogy a kormány stratégiai döntéseit — melyek hosszú távon a nemzet érdekeit szolgálják — kutatással, elemzéssel, és a döntések előkészítésével megalapozza. Az egyik ilyen terület az innováció. Tavalyi év őszén az elemző központon belül létrejött az Innovációs Főosztály, első feladatunk az volt, hogy vizsgáljuk meg a nemzeti innovációs rendszer megfelelő-e, és ha nem, akkor milyen pontokon, hogyan kell erősíteni, hogy egy hatékonyabb, koherens módon működő, harmonikus nemzeti innovációs rendszere legyen az országnak. Két megállapításra jutottunk: az egyik, hogy hiányzik egy erős, kormányzati koordinációs pont. Erről beszélt az elnök úr is. Mi azt javasoltuk, hogy minél előbb létre kell hozni egy innováció-politikai kabinetet, amely egyfelől koordinálja a tárcák

innovációval kapcsolatos feladatait, egyúttal pedig az innovációs szemléletet erősíti a kormányzat tevékenységében. Erről szoltak az imént a miniszter urak is, reméljük, ez a Kabinet hamarosan létrejön. Létezett azonban a javaslatunknak egy második eleme is. Az elemzésünk alapján, a nemzeti innovációs rendszerünk gyenge láncszeme: az innováció diffúziója. Ez alatt azt a folyamatot értjük, aminek eredménye a tudás hasznosulása a gazdaságban, más szóval a tudás érvényesülése, hogy a vállalkozásokban új és versenyképes termékek, és szolgáltatások legyenek.

Itt arra a következtetésre jutottunk — az Európai Unió és a világ fejlett országainak gyakorlatát követve —, hogy létre kell hozni egy intézményrendszert, a vállalkozások innovációs képességének növelésére. A megoldás egy nemzeti innovációs ügynökség működtetése. Erre számos példát tudunk felsorolni, az Európai Unión belül is — elég itt a finn, az ír, a francia vagy a holland példára utalni. Természetesen ez az ügynökség nem lóghat a levegőben, s a már az előbb említett erős koordinációs pont és az ügynökség között egy nagyon erős kapcsolatnak, együttműködésnek kell létrejönnie. Az ügynökség létrehozását nem úgy javasoltuk — s ebben is van némi innováció —, hogy jöjjön létre egy újabb kormányzati vízfej, hanem olyan módon, hogy ez az intézmény közvetlen gazdasági szereplő legyen. A Nemzeti Innovációs Ügynökség, a finn modelhez hasonlóan, olyan nem kormányzati szervként jönne létre, amely közhasznú társaságként lehetővé tenné az egyik legfontosabb működési elv, az ismert PPP, a Public Private Partnership, a közszféra és a magánszféra együttműködését.

Ugyancsak fontosnak tartjuk, hogy Európai Unió egyik alapelvét, a szubszidiaritást szem előtt tartva, mielőbb kiépüljenek a magyarországi régiókban is a helyi, regionális innovációs ügynökségek. Azt is javasoltuk, hogy a regionális ügynökségek ne új intézményként, hanem meglévő intézmények együttműködésével jöjjenek létre. Egy olyan feltételrendszert kívánunk kialakítani, amely alkalmas arra, hogy a gazdaság innovációban érintett szereplői: a helyi vállalkozásfejlesztési központok, az egyetemekhez, kutatóhelyekhez köthető tudásközpontok és egyéb érintett intézmények érdekeltek legyenek a vállalkozások versenyképességének növelésében. Ezt a folyamatot szeretnénk kormányzati eszközökkel segíteni, de úgy gondolom, hogy ebben jelentős szerepe lehet az innovációs szövetségnek is, elsősorban a regionális szervezetei által. Ebben kérjük is a Szövetség segítségét.

Végül, hogy miért van erre szükség? Egy nagyon személyes példát szeretnék elmondani: 1981-82-ben Kanadában voltam tudományos ösztöndíjjal. Azt tapasztaltam, hogy az egyetemi kutatómunkám során „az út nagyon a lábam alá simul”. Egy év elteltével azt állapítottam meg, hogy egy év alatt annyi eredményt értem el, mint idehaza öt év alatt. Ezt többféleképpen lehetett magyarázni: ilyen a hatása a kiváló ottawai levegőnek, vagy, hogy én valamitől ötször tehetségesebb lettem. De lehetett úgy is magyarázni, hogy megfelelő innovációs rendszer volt mögöttem, ami segítette a munkámat.

Nos, egy ilyen „segítő rendszert” szeretnénk itt is megvalósítani. Ezen belül szeretnénk azt elérni, hogy a kormányzati szereplők, és a magánszféra szereplői is, egy közös cél elérése érdekében jól tudjanak együtt dolgozni. Köszönöm a figyelmüket.

Tisztelt Közgyűlés, Tisztelt Elnök úr! Köszönöm a lehetőséget, hogy néhány percre igénybe vehetem idejüket. Ugy éreztem, hogy azok a gondolatok, amelyeket szeretnék Önökkel megosztani szorosan kapcsolódnak Lippényi Tivadar úr által elmondottakhoz. **Polgárné Májer Ildikónak** hívnak, s a Budaörsi Ipari és Technológiai Park ügyvezetője vagyok 1999 óta. Lippényi Tivadar úr pont azt a problémakört feszegette, nagyobb problémaként azt jelezte, amit az innováció iránt elkötelezettséget érző volt pedagógusként, s egy évtizede pedig vállalkozásokat működtető tanácsadóként és befektetőként magam is érzek, hogy az innováció diffúziója, az intézményi, a szervezeti és a támogatási rendszer helyzete, lehetőségei Magyarországon sajnos még komoly hiányosságokkal terhelt. Ipari parki

vezetőként, fejlesztőként határozott meggyőződésemmé vált, hogy Magyarországon az ipari parkok jelentős szerepet tölthetnek, tölthetnének be - mint innovációs hídkepző intézmény- az innováció terjedésében.

Az ipari park azon túl, hogy területfejlesztési eszköz egy olyan eszköz, módszer és lehetőség, amelyben az innovációs folyamatok teret kaphatnak, a tudás áramlásának egy igazi, aktív és az üzleti szférával is kombinálható – tehát a PPP elvét is megfogalmazó – lehetősége. De nem elvekről szerettem volna hozzászólásomban beszélni, hanem egy konkrét ügyről, kérve önöket, hogy a lehetőségeik szerint támogassák kezdeményezésünket. A Budaörsi Ipari és Technológia Park területén egy innovációs és technológiai központ fejlesztését kezdtük meg. Ez az innovációs központ kifejezetten a kis- középvállalkozások helyzetbe hozását, az innovációban való aktív részvételét hivatott szolgálni. Az ipari park területén létrejövő innovációs központ megalakulásában partnerünk a MISZ. Dr. Pakucs János elnök úrral való egyeztetés alapján az Innovációs Központ működtetésére megalakuló közhasznú társaságban az Innovációs Szövetség is alapító tag, mint társtag, illetőleg szakmai partner.

Az innovációs központ programjában két fő területre koncentrálunk: az új és megújuló energiákra, valamint az infokommunikációs technológiákra. Az energiaracionalizálás, illetve a környezetvédelem jelentőségéről e helyütt nem kívánok, nem szükséges, hogy szóljak, mint ahogyan az információs technológiák diffúziójának a szükségessége a kis- középvállalkozások vállalkozási tevékenységében, az innovációs aktivitás képességének javítása érdekében, sem szorul magyarázatra. Megköszönve figyelmüket, még egyszer kérem Önöket, hogy a Budaörsi Innovációs Központ létrehozásán tevékenykedő kollégáim megkeresését fogadják jó szívvél és együttműködésre készen, hiszen az önök vállalkozásai, intézményei egytől-egyig az ipari-technológiai parkok, ezen belül a Budaörsi, reményeink szerint Közép-magyarországi technológiai központnak a létrejöttében és majdani sikereiben fontos szerepet játszhatnak. Köszönöm szépen.

Dr. Ruppert László, a Közlekedéstudományi Intézet vezérigazgatója és a Közlekedéstudományi Egyesület főtitkárhelyettese:

Tisztelt elnök úr, tisztelt közgyűlés! Egy témakörhöz szeretnék hozzászólni, nevezetesen amit az elnök úr is, és Magyar Bálint miniszter úr is említett a készülő új K+F és innovációs törvényhez, különös tekintettel arra, amit Magyar Bálint úr hangsúlyozott, hogy új finanszírozási rendszerben- és alapokban gondolkodik. Azt szeretném aláhúzni, amit mindannyian tudunk, hogy a jövő évtől már teljes egészében az unió valamennyi kutatóintézetének hálózati rendszerében versenyzünk. Azért kértem szót, hogy felhívjam a figyelmet, hogy a megújuló magyar finanszírozási rendszernek

támogatnia kell azt az elvet, hogy a magyar K+F hálózat versenyképes legyen. Ha nem lesz ilyen, akkor nem nyeri vissza az uniótól azt az pénzt, amit Magyarország egyébként befizet.

És itt csatlakoznék az elsőként hozzászóló Agrárszövetséget képviselő kollégánkhoz, nevezetesen, hogy számos kutatási területen fontos a kiszámíthatóság, hiszen az agráriumban is évtizedekre kell előre tekinteni. A közlekedésben egy-egy jól megalapozott döntésnek a megvalósítása tíz-húsz évig tart, a hatása pedig – gondoljunk csak Széchenyi sugaras szerkezetű úthálózati és vasúthálózati rendszerére – több száz évig érvényesül. Nagyon nehéz belőle hálózati társadalmat szolgáló infrastruktúrát létrehozni, amit Csillag István miniszter úr joggal elvár és igényel. Amit hangsúlyozni szeretnék, hogy Németországtól Franciaországig és tovább a fejlett országokban a közlekedési nemzeti kutatóintézetek kettős kötésben vannak. A fejlett országokban a tudománypolitikáért felelős tudomány- és technológiaügyi minisztériumok és a szakminisztériumok együttes irányításával működnek a nemzeti kutatóintézetek. Fontos, hogy a magyar intézményhálózat továbbra is élen tudjon maradni, mert az elmúlt évek tapasztalata alapján a négyes, ötös keretprogramban, elért eredmények a hatos keretprogramra felkészülés világosan mutatja, hogy a tízmillió embert képviselő magyar értelmiség egyszerre háromszáz vagy még több millió értelmiségi anyagához jut hozzá. Ugyanis ha a pályázaton 15-20 ország együtt dolgozik, akkor annak az eredményeit mi teljes értékkel használjuk fel.

A nagy cégek vezetői és a minisztériumi felsővezetők is csak úgy tudnak ezeknek a kutatási eredményeknek a birtokába jutni, ha tagjai az ilyen programok advisory board-jának. Ilyen programokba pedig csak akkor kerülhet be az államigazgatás és a versenyszféra, ha a magyar kutatóintézetek a pályázatok nyertesei. Tehát ezt a kettős, vagy EU-t is figyelembe véve hármas kötést szeretném aláhúzni, s kérem a tudománypolitikáért felelős vezetők figyelmét ráirányítani. Köszönöm szépen.

**Dr. Osman Péter, Pénzügyi Szervezetek
Állami Felügyeletének vezető főtanácsosa:**

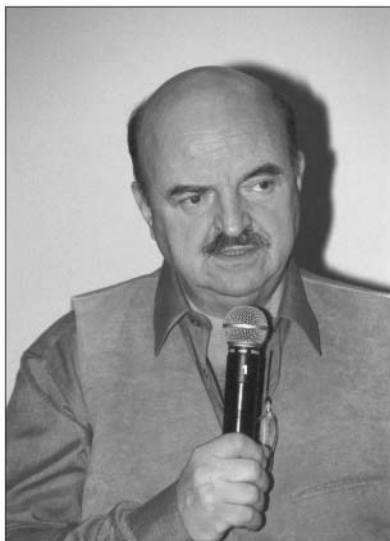
Tisztelt közgyűlés, elnök úr! Innovációs törvény – a törvény alkotóinak, a jogalkotóknak lebegjen a szeme előtt nem Hamlet apjának a szelleme, hanem egy szegény szerencsétlen hulláé, kockázati tőke törvényünk szelleme, ami úgy működésképtelen, ahogy van, és nem kellene, hogy az legyen. Ahhoz, hogy az innovációs törvényünk működjön – van egy nagyon jó előképünk, Stephenson Wilder Rett, az amerikai innovációs törvény, amely elmondja, hogy az innováció létszükséglet az amerikai polgárok jóléte szempontjából, s utána elkezd mondani, hogy mit kell ezért tenni a közösségi szférának. Azt hiszem, hogy egy

innovációs törvénynek nálunk is akkor van elsősorban értelme, ha a rendezés legitimálja, hogy mit kell tennie a közösségi szférának az innováció előmozdításáért a gazdasági szférában. Nagyon fontos szó a legitimálás.

Mi még abban a német jogfilozófiában élünk, hogy elsősorban azt szabad csinálni, amit a törvény tételesen megenged. S ha a törvény azt mondja, hogy közösségi eszközöket szabad erre felhasználni, akkor bátrabban, rendezettebben merjük csinálni, akkor merjük csinálni. Sajnálatos, de ez így van. Egy ilyen törvénynek akkor van értelme, ha – szó esett a nemzeti innovációs rendszerről, amire valóban nagyon nagy szükségünk lenne – legitimálja, segíti annak a létrehozását. Egy ilyen törvénynek akkor van értelme, ha segíti, legitimálja közösségi eszközök felhasználását az innovációs eredmények terjesztését a gazdaságban. Ha segíti, hogy az innovációs eredmények oda is eljussanak, azok is tudják használni – és itt a K+F szektorra gondolok –, amelyeknek önmaguknak talán nincs elegendő erejük, és amelyek ha nem lesznek versenyképesek az unióban, akkor nekünk annyi. Egy ilyen innovációs törvénynek segítenie kellene a sokat emlegetett public private partnershipet, hogy merjük használni a közösségi eszközöket.

Egyetlen apró kép ehhez a sok használható közül: a brit University Challenge Fund, ahol közösségi eszközöket adnak ahhoz, hogy az egyetemi K+F eredményeket át lehessen vinni a gazdaságba. S még egy szó: az a bizonyos kockázati tőke törvény. Az innovációs törvényben nagyon sok mindent helyre hozhatnánk, elrendezhetnénk, ami abban a törvényben kellene, hogy működjék, de nem működik, ezért-azért-amazért kikerült belőle, vagy rosszul került bele. Köszönöm szépen.

Böhm János vagyok, a Záhony - Városi Ipari park vezetője.

Három rövid javaslatot, megjegyzést szeretnék tenni azon túl, hogy köszönöm a meghívást erre a rendezvényre, örülök, hogy részt vehetem és láthattam azokat a kollégáimat, akikkel életem nagy részét egymás mellett és együtt-dolgozva töltöttem el.

Az első javaslat: Érdekeink szerint Európába, pontosabban az Európai Unióba megyünk és hogy lehetőség legyen több támogatást kapnunk, akkor valahogy úgy kellene fogalmazni a koncepcióinkat is (a fejlesztésit is, a közlekedésit is), stratégiánkat is, hogy az nem véletlenül, hanem hangsúlyozottan essen egybe az európai érdekek fő vonulataival. Mondok erre példát is: a keleti határunkon, amely az EU keleti határa is lesz, olyan „szárazföldi kikötő” fejleszthető ki a záhonyi hármashatáron (a Tisza túlsó partja már Ukrajna és Szlovákia) az EU 5-ös folyosón, ha a vasúti és (az M3-assal) a közúti logisztikai lehetőségekhez kialakítjuk

(befejezzük a kialakítást!) a Tiszán a vízi közlekedés-szállítás lehetőségét, továbbá elérhető közelségbe hozzuk (pl. a nyíregyházi, debreceni reptérrel) a légi közlekedés, szállítás lehetőségét is. Ez azért is hazai érdek, mert ha a Tisza valóban, gazdaságilag is a Kárpát-medence folyója lesz, akkor a magyar nyelv és az egész ország Kárpát-medencei szerepe, súlya megerősödik, pl. azok is meg akarnak majd ismét magyarul tanulni, akiknek ez nem az anyanyelvük.

A második javaslat: Örömmel hallottam itt az utalásokat az egyetemi központok egyre növekvő szerepére, az életképes régiók fokozódó súlyára. Korábbi életemben kicsit közelebbről is megismerhettem Hollandiát és – többek között – az ott nagyon sikeressé kialakított megapoliszt, amelyet Amsterdam-Hága-Rotterdam-Utrecht háromszögben elhelyezkedő városok határolnak és jellemeznek. Súlyát az is igazolja, hogy a közlekedés közöttük – vasúton – villamos sűrűségű (IC éjjel-nappal, 20 percenként) de persze sok egyéb mutató is! Többek között ennek a példának az alapján felteszem a kérdést: Milyen regionális érv szól az ellen, hogy a Miskolc-Debrecen-Nyíregyháza városok háromszögét a keleti Kárpát-medence megapoliszává fejlesszük? Szívesen részt vennék olyan vitán, ahol ezen javaslat ellen (és mellette) megvitathatók lennének a racionális és reális érvek. Zárójelben megjegyzem, hogy a javaslat megvalósulása esetén a Tisza sem lenne a „kertek alatt folyó patak”, ahová mindenki a szemetet önti, hanem az valóban a Kárpát-medence vízgyűjtő folyama lenne.

A harmadik javaslat: Sokan vannak (itt a körünkben is), akik életük alkotó részének jelentős részét nem a rendszerváltás után élték le. Az abban az időben végzett szakmai munkájuk eredményeiért ma sem kell szégyenkezniük. Az innovációképes kutatási eredmények – többek között – az egyetemi KK jelentésekben is fellelhetők, persze kiválasztani közülük a piacképeseket, csak a megvásárlásukban érdekelt vállalkozások szakemberei tudnák. Mi volna az akadálya ezeket – legalább tíz soros tartalmi kivonatokat alakjában – egyetemi hallgatókkal feldolgoztatni, hogy a szellemi termékek „piacán” a figyelmükbe ajánlani lehessen? Ez is magyar szellemi tőke, ez is része az innovációs tevékenységnek és minden nemzet szellemi életében is nagyon fontos a kontinuitás! Köszönöm önöknek, hogy meghallgattak.

Elnök úr, tisztelt hölgyeim és uraim! Köszönöm, hogy megszólalhatok. **Dr. Tóth László vagyok a Bay Zoltán Intézetből**, egy non-profit kutatási struktúrából. Igen sok, nagyon jó elképzelést lehetett hallani, és meggyőződésem, ha ezek megvalósulnak lényeges előrelépést lehet tenni a hazai innovációs folyamat felgyorsításában. Két megjegyzést tennék csupán. Az elképzelésekben sehol sem hangzott el az, hogy az innovációs kör hatásfokát próbáljuk növelni, illetve, hogy miképpen akarjuk ezt elérni. Az egy természetes dolog, hogy az innovációs folyamat, a piacból indul, és ott záródik. Ez egy kör, amely körben vannak profit nyelők (azaz pénznyelő) és pénztermelő lépések.

Következésképpen ezt a kört mindenképpen optimalizálni kell, vagy legalább a hatásfokát kell javítani. Magam, aki minden kutatási rendszerben dolgoztam, amelyik létezik vagy létezett Magyarországon, következésképpen össze tudom hasonlítani ezek

hatásfokát. Megítélésem szerint nagy gondot kellene fordítani a piaci jellegű kutatási struktúra megerősítésére, azon struktúrára, amelyik „főállásban” ebből él, azaz K+F tevékenységet, innovációs tevékenységet folytat. Ezt a struktúrát mindenképpen erősíteni kell, hiszen megítélésem szerint és eddigi tapasztalataim szerint ez dolgozik a legnagyobb hatásfokkal, mert a léte függ tevékenységétől, annak hatásfokától. Ha ezt a struktúrát úgy formáljuk - kapcsolódva Böhm János kollégámhoz - hogy a holland közmondást is magunkénak érezzük, akkor el tudjuk érni, hogy mindegyik kutatási struktúra betöltheti küldetését a hazai innovációs folyamatban. A holland közmondás pedig úgy szól, „gazdag szomszédom legyen, csak nekem legyen egy guldennel több”. Köszönöm hogy meghallgattak.

Dr. Pálmai Zoltán, az INNOTECH Műegyetemi Innovációs Park Kft. ügyvezető igazgatója:

Tulajdonképpen egyetlen témát akarok megpendíteni, méghozzá olyat, amelyről azt hiszem, nem is annyira fajsúlyos, mint amelyek eddig szóba kerültek. De, figyelmet érdemel! Ez pedig a TEP, a Technológia Előretétekintési Program. Látom, hogy helyettes államtitkár úr már jegyzetel, ez jó jel. A jelenlévők közül nyilvánvalóan sokan voltak részesei annak az országos léptékű munkának, amely most már jó pár éve, hogy elkezdődött, még korábban meg sokfelé külföldön. Nyilvánvalóan különböző előjelű benyomások, élmények maradtak meg bennünk erről a dologról. Egyrészt.

Másrészt azt is tudja az ember, hogy nehéz egy ilyenfajta munkára pénz elkülöníteni. Hadd

meséljem el súlyosbítható a javaslattevő helyzetét, hogy ősszel levelet írtam a Fraunhofer-Institut azon kutatóintézetének, amely Németországban gondolja ezt a munkát: úgy számolom, letelt az az öt év, amely után újra aktuális egy ilyen munka, tehát érdeklődöm, hogyan lehet megrendelni ezt az új kötetet, amelyet már nyilván elkészítettek. Visszaírtak, hogy jól számolok, de sajnos a költségvetésükben nem volt pénz rá, nem tudták megcsinálni. Azért a japánoktól megkaptuk az új tanulmányt, a K+F Helyettes Államtitkárság közleménye szerint már Angliából is megjött, és hát készülnek ilyenek szerte a világon. Még azt is el lehet mondani, hogy akik ilyen előrejelzéseket évek óta figyelnek, tudják, hogy azok bizony igen tarka képet mutatnak! Szó nincs arról, hogy a jövő letéteményese egy ilyen kötet. Mégis azt gondoljuk, akik ebben, mondhatni, megszállottan működünk, hogy fontos és szükséges ez.

Nem is annyira azért, hogy mi lesz, persze vannak itt is értékes információk a jövőre nézve, hanem ahogyan az egyik kolléga mondta, valójában arról lehet egy jó képet kapni, hogy adott időszakban, egy bizonyos témakörben a szakértők széles köre hogyan látja a saját technológiájának a jövőjét. Ráadásul ezeknek az előretekintési koncepcióknak, felméréseknek a készítése során a különböző technológiák, tudományágak egymással is intenzívebben kommunikálnak, mint egyébként – vagyis olyan fajta műhelymunka is létrejön, amelyre különben sokkal ritkábban kerül sor, noha arra – és ezt gyakran mondjuk – nagy szükség van. Rövidre fogva tehát, ha egy ilyen dolog itthon újra elindul, és egyébként voltak hírek, hogy a TEP folytatódik, az feltétlenül és több szempontból hasznos lesz! Szóval az a jó, ha a napi gondok nyomása mellett a jövőről úgy lehet gondolkodni, hogy kötelességgé válik az, amit egyébként jutalomnak tekinténénk, nevezetesen, hogy a technológiai jövőjével foglalkozunk. Köszönöm szépen.

Tisztelt elnök úr, hölgyeim és uraim. **Aradi János vagyok, a Debreceni Egyetem Orvosi és Egészségügyi Centrumának a küldöttje.** Itt, sok érdekes gondolatébresztő

hozzászólást hallottunk. Én az egyetemeken alapkutatói eredményekből kiinduló innovációs folyamat egy kulcsfontosságú de ugyanakkor gyakran problémát okozó lépésére szeretném felhívni a figyelmet. Ez a pont az, amikor az egyetemi laboratóriumban megszületett kreatív ötlet a megvalósulás határára kerül. Ebben az állapotban többnyire elakad az innovációs folyamat, mert még hasznot, vagy komoly hasznot, nem hoz. A kisüzemi előállításra és módszerek nagyobb méretekben való kipróbálására, fejlesztésére viszont szükség van. Erre a fázisra az ún. „scale up”-ra nehéz támogatót találni. Az innováció e fázisa már kinőtt az egyetemi keretek közül de még kellően nem vonzó egy profit-orientált termelés számára. A dimenziók növelése, az ezzel kapcsolatos technológia

fejlesztése döntő fontosságú. Tehát a megalakuló Nemzeti Innovációs Bizottság itt levő majdani tagjait arra kérem, hogy az egyetemekről kiinduló innováció ezen pontjára fokozott figyelmet fordítsanak. Köszönöm szépen.

Tisztelt közgyűlés! **Somogyi Miklós vagyok az ITC-AMT Kft ügyvezetője.** Már notórius hozzászólónak számítok az innovációs szövetség különböző összejövetelein. Elhangzott itt többek szájából, hogy az innováció-barát környezet tekintetében nagyot léptünk előre. Ezzel, én azt hiszem, hogy alapvetően egyet lehet érteni. Ha közelebbről

megvizsgáljuk azonban, hogy mik az innováció-barát környezet feltételei, akkor látható, hogy van még bőven tennivaló. Tekintsük át, hogy milyen elemei vannak az innováció barát környezetnek:

- offenzív gazdaságpolitika
- aktív iparpolitika
- színvonalas oktatás
- kedvező kamatozású hitelek
- megtakarítást és fejlesztést ösztönző adórendszer
- az innováció folyamatát segítő közvetett és közvetlen eszközök

Az offenzív gazdaságpolitikának és az arra épülő aktív iparpolitikának bizonyos jeleit talán

már felfedezhetjük a gazdaság irányításban, de a restriktív elemek még mindig túlsúlyban vannak. Mérnökként én ezt így látom. Színvonalas oktatás. Az oktatás hatalmasat lépett előre, a fiatalok tömegei vesznek részt a felsőoktatásban, de a modern műszaki ismeretek oktatásának gátja a műszaki oktatási intézmények lepusztult, elavult gép, berendezés és műszerállománya. Ha a gyakorlat közeli képzést nézzük egy most kikerülő mérnök, sok tekintetben kevesebbet tud a szakmájáról, mint amit harminc évvel ezelőtt végzett technikus tudott. Azt hiszem ezt néhányan igazolni tudják a jelenlévők között. Korszerű technológiák csak modern eszközökkel oktathatók, ehhez pedig a műszaki oktatási intézmények eszközellátottságának a kor színvonalának szintjére kell emelkedni. A kedvező kamatozású hitelek és a megtakarítást és fejlesztést ösztönző adórendszer tekintetében is vannak biztató jelek, a helyzet lényegesen jobb ebből a szempontból mint néhány évvel ezelőtt. A Széchenyi Vállalkozásfejlesztési elképzelés egy átgondolt, rengeteg lehetőséget kínáló program, ami igen széles pályázati lehetőséget biztosít a vállalkozások számára, de bizonyos tekintetben azt kell mondanom, hogy felelőtlen. Miért mondom azt, hogy felelőtlen? Felelőtlen azért mert a kkv-k fejlesztését és támogatását kizárólag pályázati úton képzelel el, a pályázati feltételek miatt többségében azok a vállalkozások tudják igénybe venni, amelyeknek kevésbé van szükségük támogatásra.

Egyetértek azzal, hogy jó lenne, ha kialakult volna és működne egy nemzeti innovációs rendszer, de ennek kialakítása a vélt ellenérdekeltségű felek között hosszú időt venne igénybe. A mai gazdaságpolitika felismerte a kkv-k támogatásának fontosságát, ugyanakkor egyetlen olyan államilag is támogatott intézmény sincs jelenleg az országban, ami a kis- és közép vállalatok termékfejlesztési és technológia fejlesztési problémáival foglalkozna.

Vannak szigetek, vannak mérnöki irodák, a volt ipari intézetek romjain alakult fejlesztő vállalkozások, egyetemi kutató helyek, innovációs központok, inkubációs házak stb. - a hazai diffúziós rendszer elemei-, de ezek legtöbb tagja nem végez érdemleges diffúziós

tevékenységet, hanem elsősorban oktatási, pályázatírási stb. tevékenységet végez illetve különböző elnyert pályázatok teljesítéséből tartja fenn működését.

Hogyan fejleszthető a hazai fejlesztési intézményrendszer és a kkv-k kapcsolata?

A kkv-k fejlesztésének támogatására javasoljuk létrehozni egy integráló szerepet betöltő és a szisztematikus kkv monitorig rendszert kidolgozó Magyar Technológiai Központot. A Magyar Technológiai Központ valójában egy virtuális Termékfejlesztő és Technológiai Centrum, ami egész tevékenységével segíthetné az iparban működő kkv-k versenyképességének, technológiai színvonalának emelését, valamint a korszerű termékfejlesztési és projekttervezési módszerek elterjesztésével hozzájárulhatna a kreatív magyar szellemre alapozott új, a világpiacon jól értékesíthető termékek fejlesztéséhez és ezen keresztül az új nemzeti iparágak kialakulásához.

A marketing orientált és projektszervezésű központ országos tevékenységét a meglévő és megalakítandó regionális vállalkozásfejlesztési, innovációs, inkubátorházi illetve egyéb hálózatokkal együtt fejtené ki. Hídképző és integráló szerepével hozzájárulhatna a különböző fejlesztési szolgáltatók tevékenységének fejlesztéséhez és a kkv-k támogatási folyamatának társadalmasításához.

A külföldi példák elemzéséből, a hazai helyzet ismeretéből, az ország adottságainak és lehetőségeinek figyelembevételéből célszerűnek tűnik egy a finn, ír és spanyol fejlődési út tapasztalatainak felhasználásával egy magyar fejlesztési modell kialakítása, aminek révén az ország jobban bekapcsolódhat az európai vérkeringésbe.

Wikonkál Éva vagyok, a **ComGenex Rt-től**, és Csillag miniszter úr hozzászólásához szeretnék egy pár szót hozzátenni. Hallottunk az információ technológiáról és a

telekommunikációról, de én hiányoltam a biotechnológia jelentőségének a kiemelését. Tudjuk, hogy a biotechnológia ma a tudásipar legdinamikusabban fejlődő ágazata. Sok kormány a XXI. század eleje húzóágazatának tekinti a biotechnológiát, s ezért csak annyit szeretnénk kérni, hogy a kormányunk ne feledkezzen el a biotechnológiában rejlő hazai lehetőségekről, és kérjük, hogy támogassa a biotechnológiát, illetve ezt a fajta innovációt, mivel ez az öregedő társadalom problémájára is keres – többek között – megoldást. Köszönöm szépen.

Csapody Miklós vagyok a General Electric képviselőjében.

Köszönöm szépen, hogy utolsó utániként még szólhatok. Tisztelt közgyűlés, tisztelt Elnök úr! Úgy gondolom, az eléggé viharos magyar közéletben van néhány olyan kérdés, amelyben lényegében teljes konszenzus alakult ki. Az egyik ilyen - és ez nagyon is a mai megbeszélés témájához tartozik -, hogy a magyar gazdaság jövője szempontjából létkérdés, kulcs - fontosságú, hogy tudásalapú társadalom épüljön fel, hogy a magyar gazdaság számára a lehetséges kitörési pont a magasan kvalifikált, jelentős szellemi hozzáadott értéket képviselő tevékenység, aminek része a tudomány, a K+F, az innováció.

Sokunkban, már régóta felmerül az a kérdés, aggály, hogy az innovációnak, a tudománynak a képviselője a magyar politikában, mondhatjuk úgyis, a kormányzatban nincs elég magas szinten képviselve. A mai megbeszélésen is

megegyeztetést nyert, hogy egy tudománypolitikai tanács a Miniszterelnök úr irányításával fog működni, amivel azt hiszem, csak egyet lehet érteni. Ugyanakkor - minden bizonnyal - egy ilyen tanács soha nem lesz annyira operatív, nem lesz a Parlament által finanszírozás szempontjából annyira támogatott és ugyanakkor ellenőrizhető, mint amennyire az - nézetem szerint - optimális hatékonyságú lenne. Nem beszélve arról, hogy egy ilyen testület nem tudja a világ felé - a nemzetközi, európai K+F közösség, és nem csak K+F közösség, hanem az egész európai közösség felé - személyesen képviselni a magyar K+F-et. Minden bizonnyal igen komoly előnyei lennének annak, ha a kérdés a legfelső kormányzati szinten kerülne kezelésre, akár úgy - s ez a felvetés minden valószínűség szerint megfontolásra érdemes, mint ahogy már nagyon sokszor megfontolásra is került, tehát nem újat mondok -, hogy ez a képviselő minisztériumi, miniszteri szintű lenne.

Összefoglalva mondanivalómat: ha elfogadjuk, hogy a szélesen értelmezett innovációt tekinthetjük a magyar gazdaság - legalábbis egyik - kitörési pontjának, akkor megfontolásra érdemes a téma magasabb, önálló miniszteri szintre emelése. Köszönöm szépen.

Dr. Siegler András, az Oktatási Minisztérium K+F helyettes államtitkára:

Örömteli helyzetben vagyok a tekintetben, hogy milyen széles kört ölel fel, mind intézményeket tekintve, mind szakterületeket, gazdasági- és társadalompolitikai szektorokat tekintve mindaz, ami elhangzott. Éppen az utóbbi gondolattal is kezdeném a válaszadást, egy megfigyeléssel, amit az elmúlt órában tettem. Milyen sokan említették az innovációt a közösségi élet, a közszolgáltatások, az életminőség

vonatkozásában. S voltaképpen elég kevés szó esett az ipari innovációról. Nem azért, mintha nem tudnánk mindannyian, hogy a gazdasági szféra a legfőbb fogadója, igénylője és egyben létrehozója is az innovációnak. De hogy a figyelmünk milyen mértékben kezdett el kiterjedni egyéb szférák felé, s hogy ezek mennyire a versenyképességünk alapjai, ez itt is kitűnt.

Ezen a mezsgyén haladva úgy gondolom, hogy elég könnyű kapcsolatba hozni akár azokat a gondolatokat, amelyeket rendőrtábornok úr elmondott, azokkal, amelyek mondjuk a Budaörsi Innovációs Park képviselője és mások részéről hangzottak el, akkor, amikor a rendőrségi

munkát, vagy mondjuk a közlekedés ügyét, vagy például a fenntartható fejlődés dolgát – ugye amit a budaörsi park képviselője részéről hallottunk –, tehát ezt mind, voltaképp a társadalmi versenyképesség részének tekintjük. Azt gondolom, hogy egy új húzóerő, egy új igénylő szféra lépett be az elmúlt évtized során – hogy úgy mondjam – az innováció lobbistái közé. És ugyanezen a mezsgyén haladva lehet kapcsolatot teremteni hazai innovációs tevékenységünk és az európai felzárkózás és az európai közös versenyképesség közé. Itt utalnék Ruppert László hozzászólására, és bontanám ki a tekintetben, hogy létezik ez a bizonyos, sokat emlegetett európai 3%-os cél a GDP arányos K+F ráfordítás arányában 2010-re és annak az a nagyon fontos eleme, hogy a ráfordítás 2/3-át a magánszféra adja.

Ahhoz, hogy ez elérhető legyen, ahhoz arra szemléletre kell támaszkodnunk, ami itt Somogyi Miklós hozzászólásában hangzott el, hogy ugyanis ez elérhető legyen, nem lehet megmaradnunk a saját szűkebben vett szakterületünkön belül, nem lehet pusztán – persze szükséges, de nem elégséges – a K+F finanszírozás lobbistájának lenni, vagy a direkt ösztönzőknél megmaradni. Ez a versenyképességi szint, amit Európa felvállalt, és ami számunkra is húzóerő, csak úgy érhető el, ahogy itt éppenséggel elhangzott: ha figyelemmel vagyunk a gazdaság- és társadalompolitika minden olyan elemére, amely innovációs elemeket hordozhat, és amely a hátán viheti az innováció ügyét. Tehát én ezt a nagyon széles körű szemléletet javaslom mindnyájunknak, és ennek a gyakorlatba átvitelét látom tulajdonképpen a valódi, és ahogy szokták mondani, minőségi európai integráció zálogának. S ennek a feltételrendszerét kell voltaképpen megteremtsük vagy javítsuk a közös munkában. Ehhez segít hozzá, egy eszközként – s nem kell panaceának gondolni és csodatevő eszköznek sem –, de egy eszközként valóban, mindaz, amit egy innovációs törvényben elhelyezhetünk.

Az innovációs törvény akkor ér valamit, ha nem marad meg a deklaratív szinten, hanem normatív lesz. Ugyanakkor a törvényelőkészítő munka akkor vezet gyors eredményre, ha legalábbis első megszülető állapotában keretek közé szorítható, és a megszülető törvény inkább katalizátora és vonatkoztatási pontja lesz a további, adott esetben normatív jogszabályok megalkotásának. Tehát mindenkit arra szeretnék buzdítani, hogy konkrét, s még egyszer mondom, nem pusztán a kinyilatkoztatás szintjén megmaradó gondolataival, javaslataival segítse a mi törvényt előkészítő munkánkat. Ugyanakkor figyelmeztetni is szeretnék arra, hogy nem egy korábban nem létezett törvény első változatától kell minden csodát várni, hiszen a mindenre kiterjedés szándéka egyben a véges időn belül való keresztülvihetőség és eredményesség gátja is lehet. Tehát egy optimumot próbálunk ebben keresni, okos kompromisszumokat is vállalva e tekintetben.

A megszülető törvény fontos eleme amiről már Miniszter úr beszélt: egy nemzeti kutatás-fejlesztési és innovációs alapnak a megteremtése. Ebben megint számos problémával, akadállyal, vagy mondjuk úgy, kihívással kell megküzdeni, mind a forrásképzés, mind a forrásfelhasználás tekintetében. Itt ugye érdemes arra is gondolni, hogy miközben próbáljuk szabályozni – amint el is hangzott az egyik hozzászólásban – az állam elvart, vagy adott esetben köteles magatartását a tudomány, a technológia, az innováció vonatkozásában, azt is szabályoznunk kell, hogy mit várhat el az adófizető közösség azoktól, akik felé az állam a pénzt átcsoportosítja. Vagy ha a pénz forrása egy adott szektor, mondjuk a gazdasági szereplők, vagy azok meghatározott szegmensei, akkor mit várhatnak el cserébe ezek a szereplők, akikre a teher hárul. Tehát egyfajta egyensúlyt is kell egy ilyen törvényben képezni a kettő között.

Ha azt mondtam, hogy a törvény az egy keret, akkor még inkább ezt kell mondanom az intézményrendszerre, amire nézve sok vélemény, értékes hozzászólás és jogos kívánság elhangzott. Nyilvánvaló, hogy nem az én feladatom ennek a politikai oldalát taglalni, én kizárólag azon a szakmai vonatkozásokra hívom fel a figyelmet, hogy egy egységes, kooperatív rendszert kell létrehozni és működtetni. Nem csak azért, mert nem vagyunk olyan gazdagok emberi erőforrásokban, hogy a felaprózását egy ilyen intézményrendszernek megengedhessük, hanem azért is, mert nyilvánvaló, hogy nem egy konfliktus-generáló, hanem éppenséggel egy konfliktus-oldó struktúrát kellene kialakítanunk. Fontos tehát az, ami úgy tűnik, hogy elhatározássá érett, hogy a kormány hozzon létre egy tudomány- és technológiapolitikai kabinetet, és ezt valóban vezesse a miniszterelnök, aminek mellel megvan az a pozitív mellékhatása, hogy amennyiben ő ezt valóban meg is teszi, akkor a pénzügyminiszter érdeklődése is nagyobb lesz vélelmezhetően a kabinet munkája iránt, s ez nem egy utolsó dolog.

Ahogy itt már elhangzott, egy ilyen kabinet akkor tud érdemben működni, ha azt – szakmailag is, és koherenciájában is – megfelelően előkészített előterjesztésekkel, anyagokkal, döntési javaslatokkal táplálják. Ezért tartom fontosnak, sőt döntőnek, hogy e kabinet mögött egy egységes – nevezzük így: tanácsadó testület, de lehet más neve

is – grémium működjön, amelynek a létrehozása nehéz feladat, de, amit, azt gondolom, ki kell izzadni, s amelyben igenis sok dimenzióban kell megjeleníteni mindazokat a szereplőket, érdekhordozókat, szakmai területeket és egyéb társadalmi és civil vonatkozásokat, amelyek a kutatás-fejlesztés és innováció területét érintik. Mégpedig olyan módon, hogy kellő gondossággal eljárva és bizony az egyeztetés nehézségeit felvállalva, a tagok több minőségükben is képviselni tudják a tudomány és az innováció szereplőit, érdekeit és elgondolásait. Tehát én voltaképpen az intézményrendszer ügyében erre hívnám fel a figyelmet, egyetértve természetesen nagyon sok mindennel, ami a nemzeti információs rendszer vonatkozásában elhangzott.

A nemzeti innovációs rendszer nem valami új dolog, egy országnak létezik és van, különösen a mi fejlettségi szintünkön feltétlenül van nemzeti K+F és innovációs rendszere, nyilván ennek a minősége, hatékonysága, működésmódja, a kérdés, és ennek a javítása, az, amire úgy gondolom, hogy a javaslatok irányulnak. S ebben a Lippényi Tivadar által említett hálózat jellegű működés feltétlenül az egyik alapvető elem. Tehát luxus lenne, ha nem a létező struktúrák bevonásával, felhasználásával, hasznosításával élnénk. Mindez természetesen egyfajta perspektívában, ha nem is a jövő látásának, de a jövő alakításának a perspektívájában tud működni. S itt utalok a technológiai előretekinthetési programmal kapcsolatos felvetésre. Szeretnénk ezt megerősíteni, a TEP most egy ideig az Országos Műszaki Fejlesztési Bizottság felügyelete alatt működött. Úgy gondoljuk, hogy ezt a felügyeletet meg kellene osztani a minisztériumi szervezettel, javítva a működés hatékonyságát. Ugyanakkor nem kerülhető el – s ezt hangsúlyosan mondom – az eddigi munka értékelése, ami megindult, s amelybe európai uniós szakértőket is szeretnénk bevonni.

Az a fajta, mondjuk ötvenkénti esetleges ismétlés, amire Pálmai úr utalt, úgy értettem, hogy elsősorban arra vonatkozhat, hogy ismét legyen-e, amit úgy neveznek, hogy holisztikus, mindenre kiterjedő előretekinthet. Ezt még a számunkra példának tekinthető angol program sem tudja megcsinálni, s azt hiszem, talán nem erre kellene vállalkoznunk. Eközben azt kell mondanom, hogy a TEP volt nagyon jól prezentálva ugyan a nyilvánosság előtt, de a jelentés nagyon jó hasznosult a gyakorlatban. Eredményeit, következtetéseit, bizony számos párt, politikus is – oldalaktól függetlenül – felhasználta. Például akkor, amikor a gazdaság- és társadalompolitikai javaslatokat fogalmazták meg, tehát akár a választási küzdelemben is, akár amikor ezt követően a kormány egyes képviselői ilyen kérdésekben nyilatkoztak. Tehát mi visszahallottuk azokat a mondatokat, megállapításokat, amelyek a TEP-ben megtalálhatók, és azt gondolom, hogy ez jó érzés számunkra. Mondom még egyszer, a jövőt illetően az Önök figyelmébe is ajánlom az előretekinthet más típusait.

Szoktak például foglalkozni a kulcstechnológiákkal, miközben én magam – de nyilvánvalóan ez nem egyetlen személy véleményétől kell, hogy függjön – a társadalmi és gazdasági működés néhány horizontális kérdésére koncentrálok, úgy mondanám, problémaorientált, kulcsprobléma-orientált TEP módszerre, technikára hívnám fel a figyelmet, amely például most úgyszintén Angliában megindult. S azt hiszem néhány ilyen kulcskérdés kiválasztása lehet a folytatás útja.

Én alapvetően a felsorolt felvetésekre szerettem volna reagálni, s a kis- és középvállalkozások és a gazdasági oldal ügyében pedig Nikodémus Antal főosztályvezető úrnak adom át a szót.

Dr. Nikodémus Antal, a Gazdasági és Közlekedési Minisztérium főosztályvezetője:

Tudom, hogy már nagyon előrehaladott az idő, úgyhogy sajnos nem tudok kitérni természetesen a KKV-kat érintő összes kérdésre sem, de a miniszter úr nevében annyit feltétlenül szeretnék megígérni önöknek, hogy mindenképp figyelembe vesszük a javaslatokat a most készülő technológiapolitikai programunk, ami az itt is hivatkozott koncepció kicsit aprópénzre váltó, programosító változatoként jelennek meg, és remélhetőleg azokat is meg tudjuk vitatni az innovációs szövetség segítségével. Nagyon figyelemre méltónak tartom az aktív offenzív, idézőjelbe téve, iparpolitikára való felhívást. Én azt gondolom, hogy ez nem más, mint a technológiapolitika. Tehát ha a globalizációs trendeket nézzük, akkor az aktív iparpolitika, ez Svédországtól kezdve már pusztán leírható

ezzel az, önmagában technológiapolitikai dimenzióval.

Ez azért nagyon fontos számunkra, mert az állami szerepet keressük, és ez egy szegény adófizetők pénzéből gazdálkodó országnál valóban indokolni kell, hogy miért kell a technológiapolitikában az állami szerep. És valóban a nálunk sokszorosan gazdagabb és nagyobb költségvetésű országok is miért költenek akkor az ő sokkal több, egyébként szintén rigorózus adófizetők pénzéből. Szóval azt gondolom, hogy a Stephenson Wilder Act az egy nagyon gazdag, magára büszke ország önmeghatározása az innovációval szemben, ami természetesen fontos, hogy figyeljünk rá. Mi egy globalizációs térben, egy felzárkózó, utolérő országnak a technológiapolitikáját, vagy ha tetszik az offenzív iparpolitikáját keressük és én e tekintetben nagyon fontosnak tartom, s itt talán kevesebb hangsúly volt ezen, hogy az elmúlt 10-12 évben valóban az üzleti célú hasznosítású K+F-ben nagyon domináns szerepet töltöttek be a nagyok – lehet multinak nevezni, most hadd ne soroljam: a GE-től kezdve az Ericssonig, stb. azokat, ahol viszont rendkívül fontos nekünk a transzfer, az effektív technológiai transzfer. Itt nagyon lényeges a formális intézményrendszer, amiről a Magyar Bálint miniszter úr is említett, hogy mennyire fontos, hogy a felsőoktatási törvényhozásban is ez megjelenjen.

De majdnem, vagy legalább olyan fontos a rejtett, tehát az a tanulási folyamat, amit tényleg a nagyvállalatoktól már szerintem több tízezer-százezer, és aztán abból vállalkozói tőkét kovácsoló polgártársunk már szert tett. Én azt gondolom, hogy

ezeknek a klasztereknek, hídépítő intézményeknek - a Budaörsi Ipari Parktól az egyébként hivatkozott technológiai centrum és mindenfajta ilyen intézmények - a leghivatottabb funkciója pontosan ez: hogy ennek a spontánnak tűnő, de végül is mégiscsak rá kell, akár állami szereppel segítő, pénzbe és támogatásba kerülő funkciót töltsse be, hogy ebben a tanulási folyamatban ezt az itt lévő kapacitást – tehát nagyobb legyen a beszállítás, nagyobb legyen ilyen módon azoknak a kisvállalkozásoknak a tere, akik be tudnak ebbe kapcsolódni és ez teljesen világos, hogy amikor a verseny ezekért a mobil erőforrásokért, tőkéért ennyire éles, akkor pontosan ez a komparatív előnyünk, hogy mi ilyen módon tudunk a klasztereknek, ezeknek a beszállítói hálózatoknak az egyetemektől, a rácsatlakozó kisvállalkozásokig olyan ismeretanyagot, érték növekedő eszköztárat biztosítani, amitől a versenyképtelen bérünket ellensúlyozva érdekesek lehetünk a mobil beruházóknak, legyenek azok külföldiek, vagy nagy hazaiak. Én azt hiszem, hogy ez az értelme az aktív technológiapolitikának, tehát nem egy statikus egyensúlyra törekszünk, hanem egy kompetitív egyensúlyra. Ezért kell valóban előre tekinteni akár a technológia előrettekintő programmal is, és más, a nemzetközi példák szerint is igazolt eszközökkel. Ennek része, és nagyon fontos itt elhangzó része a szellemi vagyonnal való gazdálkodás, hasznosítás, tehát az a bizonyos intellectual property, amiről ugyan itt kevés szó esett, de annál több a kiegészítésben a dandártábornok úrtól.

Tehát valóban lényeges, hogy a nagy szervezetek a Rendőrségtől a MÁV-ig gondolkozzanak a szellemi tulajdon, vagyon hasznán, uram bocsá', az értékelésére is, hogy valóban az akármennyit ér a piacon, illetve a közigazgatásban, hiszen a közigazgatás is valójában egy hatalmas nagy piac. Itt az egyetemről rengeteg szó esett, és hadd mondjam el, hogy mi is és a miniszter úr is nagyon bátorítja a SMART Hungary jegyében az egyetemek bázisát, nem utolsósorban a technológiapolitikai kiteljesedése érdekében a befektetői hálózatokat. Most itt pontosan ugyanez a kihívás, akár az egyetem számára is, hogy a szellemi vagyonukkal, a szabadalmaikkal, vagy még az ott nem tartó, de nagyon ígéretes kutatásaikkal gazdálkodjanak, próbálják kiaknázni belőle azokat a piacon kommercializálásképpen eladható dolgokat. Mert a befektetőnek az lesz az első vagy a második kérdése, hogy milyen gyakorlata van e tekintetben az egyetemeknek, egyáltalán van-e, aki ezzel foglalkozik és stb, stb. Valóban nagyon fontos, hogy ez egy hatalmas szürkeáramlás, csak amíg ennek az üzleti hasznosítása, az a több láncszem összeáll, annak sajnos a befektetők olyan bizalmatlanok és feledékenyek, hogy azokat ezekre emlékeztetni kell, s különböző akkreditációs meg auditációs folyamatokkal ezt erősíteni. Nagyon örülök annak a hozzászólásnak, mely egy kicsit ugyan kritikusán érintett bennünket - itt a ComGenex hozzászólójára gondolok.

Természetesen korántsem felejtette ki sem a miniszter úr, sem pedig a GKM technológiapolitikai elképzelése a biotechnológiát, sőt, az egyetemi technológiai bázisainkban ennek is nagyon-nagy szerepet szánunk. S éppen Bendzsel elnök úr statisztikáira ha hivatkoznánk, akkor én úgy tudom – de esetleg majd a szünetben kijavít -, hogy pont ez a terület már évről-évre, hagyományosan nagyon aktív a szabadalmak terén. Tehát már csak ezért sem felejtethetjük ki. Én most még egyszer nagyon szépen megköszönöm a hozzászólásokat, hogy itt lehettem és lehetőséget kaptam néhány, a tárca szempontjából fontos gondolat elmondására és azzal fejezném be, hogy feltétlenül várom ezekhez a gondolatokhoz az innovációs szövetség szakmai segítségét. Köszönöm szépen.

Dr. Vékony Sándor igazgató, INTECO Kft. Miskolc:

Elnök Úr, Miniszter Úrak, Tisztelt Közgyűlés!

Az elhangzott előadások is megerősítették azt a kormányzati elszántságot, hogy a gazdasági növekedés egyik motorjaként az innováció hatékonyságának fokozását tekinti.

Szükséges az egységes nemzeti innovációk kormányzati támogatásának további erősítése. E vonatkozásban szeretném a Kis-Közép-Vállalkozások (KKV) szerepét kiemelni és helyzetükön való sürgős változtatás igényét hangsúlyozni.

A magyar gazdaság szerkezete olyan, hogy egy nagyvállalat, 25 KKV és 500-600 mikrovállalat alkotja, a szektorok munkahely biztosítása $1/3-1/3-1/3$ megosztású, tehát a KKV-ok nagyságrendben ugyanannyi munkavállalót foglalkoztatnak, mint a nagyvállalatok. Ha megnézzük, hogy az innovációs eredmények milyen mértékben jönnek létre a KKV-nál, megállapíthatjuk, hogy a nagyvállalatokkal azonos mértékű ennek ellenére a KKV innovációs képességének támogatása szinte nem is értékelhető mértékű, konkrétan:

- A KKV-ok tőkeszegénység miatt nem tudják a pályázati lehetőségeket igénybe venni
- Nincs türelmes tőke, üzleti angyal, amely biztosítaná az innovációkhoz szükséges tőkét
- A KKV-ok adókedvezménye töredéke a hazánkban működő külföldi nagyvállalkozásainak, 2000-ben az Üzleti 7, 2003. február 17. számában megjelent adatok szerint a külföldi nagyvállalatok adókedvezménye 79%, míg a KKV-é 2% volt.
- Támogatási pályázatok elbírálásának anonimitása miatt a ismeretlen kis vállalkozás innovációs eredményeinek ismerete nélkül utasítják el, ezzel elpazaroljuk az igen sok, jelentős innovációs eredményünket

Szeretném javasolni, hogy az új törvényi szabályozáskor a KKV valós helyzetének és képességeinek ismeretében kerüljenek a támogatási eljárások szabályozásra úgy, hogy a segítség mértéke megközelítse a külföldi nagyvállalkozókéét, ahhoz, hogy a KKV-ok innovációs képessége versenyképes legyen az EU-ban.

Csermely Péter elnök, Kutató Diákokért Alapítvány:

Nagy örömmre szolgál, hogy a Kutató Diákokért Alapítvány a Magyar Innovációs Szövetség új tagja lett, és ezzel is kifejezi azt a közös felelősséget, amelyet a két szerveződés a középiskolákban folyó tudományos kutatás és innováció iránt érez. Nagy öröm alapítványunk és a Kutató Diákok Országos Szövetsége számára, hogy a velünk kapcsolatban álló több mint ötezer kutató középiskolai diák közül minden évben több tucatnyi jelentkezik a Magyar Innovációs Szövetség versenyére.

Létező és aktív folyamat tehát az innováció a középiskolákban. Létező, de a szintje nem elegendő. Messze nem minden középiskolai tanár, aki alkatanál, személyiségénél fogva igen alkalmas lenne az innovatív gondolkodásra, képes arra, hogy kenyérkereső idejéből a diákok extra foglalkoztatására is időt szánhasson. Sokan, akik ennek ellenére ezt megteszik, nem kapják meg a kellő anyagi segítséget ehhez. Hiányoznak a kutató tanárok a középiskoláinkból. A készülő Innovációs Törvény számos alkalmat kínál a középiskolákban folyó kutatómunka támogatására. Ilyen lehetőség lenne, hogy a cégeknek adó- és más kedvezményeket lehetne biztosítani, ha

- középiskolákban kutatóhelyeket, laboratóriumokat létesítenek, vagy támogatnak;
- középiskolákban oktató tanárok számára kutatási ösztöndíjakat írnak ki, létesítenek;
- kiemelkedő teljesítményű középiskolai diákok számára ösztöndíjakat írnak ki, létesítenek.

Fontos lenne a középiskolai tanárok Ph.D. fokozatszerzését is megfelelő kedvezményekkel támogatni.

Mindaddig, amíg ezen intézkedések megszületnek, sovány, de azért erőt adó vigasz, hogy Alapítványunk már eddig is mintegy hatszáz pedagógusban tartotta és tartja a lelket, hogy a kutatással, az innovációval kapcsolatos tevékenysége mindannyiunk javára megőrződjön.

Dr. Szarka Ernő, a Magyar Innovációs Szövetség FB elnöke:

Akik ismernek, azok tudják, hogy nem szeretem felolvasni, amit előzetesen írtam, és már a hallgatóság kezében van. Most sem fogok felolvasni, csak bizonyos megjegyzéseket fűzni az írott anyaghoz. Elolvasva még egyszer saját alkotásom úgy érzem, hogy itt kicsit a versenyjogban ismert "szédeltető feldicsérés"-ről van szó, amely nem biztos, hogy helyes egy felügyelőbizottsági jelentésnél. Fenntartva továbbra is igen jó véleményemet a MISZ-ről, azért elmondanám, hogy egy ilyen jelentés egy társadalmi szervezetnél más, mint egy gazdasági intézménynél. A gazdasági intézménynél számon lehet kérni mindenkitől, mit kapott és ezért mit adott. A társadalmi munkánál azonban ellenérték nélkül viszi be mindenki saját lelkesedését és tapasztalatát, ezért a számonkérés nem lehet ugyanolyan.

Tudjuk és tapasztaljuk, hogy nem minden vidéki centrum és nem minden bizottság dogozik egyforma színvonalon, de egy társadalmi szervnél csak az lehet a követendő taktika, hogy meg kell dicsérni azokat, akik sokat és jól dogoznak, akik pedig nem dogoznak megfelelően, annak helyettesét kell keresni, és mindezt úgy lebonyolítani, hogy ne legyen harag és sértődés. Emiatt az eltérő mérce miatt alakult ki talán a túlzottnak tűnő dicséret, amelyből továbbra sem vonok négyzetgyököt, továbbra is nagyon jó a véleményem a MISZ-ről, de az eddig elmondott magyarázat valamelyest árnyalja a helyzetet.

Ki szeretném emelni a MISZ-nek azt a hozzáállását, hogy bátran nekimegy a mindenkori kormányoknak, hogy vegyék komolyan az innováció ügyét. Mondhatnám, meri rángatni az oroszán bajuszát, és ezt minden kormánynál megtette és megteszi. Ez alatt az öt év alatt, amíg ezt a funkciót betöltöttem, oroszánok jöttek, oroszánok mentek, de a bajusz mindig derekasán rángatva volt. A MISZ ezt a szerepét olyan művészi szinten végezte el, hogy kemény bírálatai ellenére tekintélye, hangja és szava megmaradt.

El kell még mondanom, hogy kértem a jelölőbizottságot, tekintsen el további munkámtól ezen a posztjon. Nem mintha nem tekinteném nagy megtiszteltetésnek, de soha sem árt a váltás, és bizonyára akad, aki ezt a munkát, ezt a szerepet több tartalommal tudja megtölteni. Nyájas rábeszélésre ez ügyben engednem kellett, tehát jelöltként fogják hallani a nevemet. Félreállási szándékomnak volt még egy komoly oka: ez alatt az öt év alatt nagyon "belülre" kerültem a Szövetségben, nagyon megszerettem azt, és

talán hiányzik belőlem az a kívülállás, ami ehhez a funkcióhoz szükséges. Annyit azért megígérhetek Önöknek, hogy ha bizalmukkal a következő éveket illetően megtisztelnak, igyekszem olyan zord lenni, amennyire lehet. Remélem, azért még így is marad majd dicséernivaló.

Izgalommal várom ezt az évet, hiszen a MISZ kilép a hazai körből és nemzetközi porondon is megméreti magát Európa ifjú tudósai versenyének megszervezésével. Reális esély van arra, hogy a MISZ ezt a vállalt feladatát sikerrel teljesíti, bár ez a munka erősen feszegeti a teljesítőkéesség felső határát. Mindnyájan szurkoljunk a sikerért, de segítsünk is!

Az optimista hang után azért el kell mondanom, hogy van bennem bizonyos aggodalom a Szövetség jövőjét illetően. Egy ilyen társadalmi szövetség nagyon-nagyon törékeny, és mindig törékeny lesz, amíg csak lelkesedés viszi előre —márpedig mi más vinné? Ez a társadalmi munka állandó velejárója: amíg a tagok mindent társadalmi munkában végeznek gyakorlatilag semmiért vagy egy igen szegény presztízsért, minden az egyes egyénektől függ. Eddig bőven találtattak olyan emberek, akik a munkát összefogták és elvégezték; ha ez a jövőben is így lesz, akkor kiderül, hogy a Szövetség nem olyan törékeny, mint amilyennek néha, rossz perceimben gondolom, munkájához pedig sok sikert kívánok.

dr. Pakucs János elnök:

Bolyky János beszámolójához, az FB elnökének szóbeli kiegészítéséhez van-e további kérdés vagy hozzászólás. A hallgatásból én úgy érzem, hogy ezek a jelentések meglehetősen alaposak voltak. Köszönöm szépen és akkor határozathozatalra kérem önöket.

Határozat

1. A közgyűlés elfogadja a Szövetség vezetőségének beszámolóját, egyik határozat,
2. A közgyűlés elfogadja az FB jelentését.

Amennyiben egyetértenek – kérem, szavazzanak. Köszönöm szépen.

Tartózkodás? Ellenszavazat? Nem volt. Köszönöm szépen.

A jelenlegi vezetésnek lejárt a mandátuma. Megköszönöm az önök kedves bizalmát és a továbbiakban átadnám a szót Havass Miklós úrnak, őt kértük fel, hogy a következő szakaszban közgyűlésünk levezető elnöke legyen.

Havass Miklós, levezető elnök:

Tisztelt közgyűlés! Lényeges ponthoz érkezünk: tisztújítás, választás. A leköszönő elnökség felkért egy jelölőbizottságot, amelyet önök megerősítettek. A jelölőbizottság dolgozott, és most mindjárt őket fogjuk meghallgatni. Miután ők ismertetik a jelöléseket, mi szavazni fogunk. Azonban ahhoz, hogy a szavazatokat összeszámoljuk kell egy szavazat-szedő, -számláló bizottságot választanunk. Erre javaslatot teszek. Kérem egyszerű szótöbbséggel elfogadni vagy elutasítani a javaslatot.javasolom, hogy a szavazatszedő bizottság elnöke Harangozó István legyen, a tagok Prim Péter, Ivánka Gábor és Rohács József legyenek. Mind a négyen itt vannak! Kérdezném, hogy elfogadjátok-e, hogy ők alkossák a szavazatszedő bizottságot, elnökként Harangozó Istvánnal. Ellenvélemény? Tartózkodott-e valaki?

A jegyzőkönyv számára: egyhangúan elfogadtuk a szavazatszedő bizottság összetételét. Akkor az eddig szorgalmasan dolgozó jelölőbizottság nevében Polyánszky Éva fog a közgyűlés számára előterjesztést megfogalmazni.

Polyánszky Éva, jelölőbizottság elnöke:

Tisztelt elnök úr, tisztelt közgyűlés! Ahogy Pakucs János elnök úr egy-két órával ezelőtt említette, októberben négyünket felkért az innovációs szövetség vezető testülete, hogy tegyük meg a jelölésünket. A feladatunk az volt, hogy új jelölőlistát tárjunk önök elé. A jelölés szabálya, hogy csak tagvállalati képviselőjelölt jelölhető, és a további szabály az, hogy minél több tagvállalat képviselőjének a szava érvényesüljön a jelölésben. Úgy jártunk el több mint három hónapos munkánk során, hogy először a jelenlegi vezető testület tagjait kérdeztük meg, hogy ők elvállalják-e a továbbiakban a jelölést. Erről készült egy jelölő lista, amit önök megkaptak és nagyon sokan visszaküldtek, és ezért köszönetünket szeretnénk elmondani.

Lehetőség volt arra, hogy önök ne csak írásban jelöljék meg azt, hogy óhajtják-e a régi vezetőtestület tagjait újból megválasztani, nem óhajtják, vagy új tagokat kívánnak jelölni. Ezen kívül önök szóban, telefonon szintén megkereshettek minket. Ezzel is többen éltek. Így tehát a tagság jelentős részének válasza után készült el a következő jelölő lista, mégpedig olyan módon, hogy azokkal, akik egy tisztségre csak egyedül kaptak szavazatot, nem volt sok gondunk. Ilyen a vezetőtestület tagjai közül az elnök, Dr. Pakucs János, a főtítkár, Bolyky János, akik valamennyi visszaküldött lapon egyedüli elnökként, illetve főtítkárként szerepeltek.

Visszatérve az FB elnökének most elhangzott szavaira, azt szeretném elmondani, hogy a FB javasolt tagjait is 100%-ban megerősítették az önöktől visszakapott válaszok. Az alelnökökre több jelölés érkezett, és a jelölések alapján, mindenkivel való személyes beszélgetés után, a tagvállalatokkal való konzultáció alapján, illetve az önök jelölésének a súlya alapján – ki, hány szavazatot kapott – állítottuk a jelöltlistára, ami önök előtt van jelenleg is, azt a négy alelnökjelöltet is, akik közül ketten már 12 éve dolgoznak az innovációs szövetség vezetőtestületében nagyon eredményesen.

A másik két új alelnök-jelölt, egy nagyvállalat kutatási osztályán bizonyítja az innováció fontosságát és innovációs képességét, illetve egy nem budapesti egyetemről származik, ő a negyedik alelnök jelöltünk. Ennyit tehát a vezető testületről és az FB-ről. És önök előtt van egy hosszabb lista, amelyik a választható elnökségi tagokat tartalmazza. – Elnézést kérek, az előbb még nem mondtam el az alelnök-jelölteket. Dr. Greiner István, Dr. Pálmai Zoltán, Dr. Szabó Gábor, Dr. Závodszy Péter, illetve csak utaltam a felügyelőbizottságra, de most a nevük: Dr. Szarka Ernő, Farkas László és Jamrik Péter.

Akkor most térek át a hosszabb listára. Önöknek 15 főt lehet majd választani, az itt megjelölt 18 fő közül. Ez a lista is önök válasza és a jelöltekkel való többszöri megbeszélés alapján készült. Önök látják, hogy a jelöltek milyen cégnél dolgoznak, milyen beosztásban, illetve milyen funkcióik vannak a MISZ-ben. Többségük már évek óta dolgozik az innovációs szövetség elnökségében is. Ezek után, megköszönve a lehetőséget, hogy részt vehettem a jelölésben, visszaadom a szót levezető elnök úrnak.

Havass Miklós, levezető elnök:

Köszönöm szépen a fáradozásukat valamennyiüknek. Ahhoz, hogy tovább tudjuk folytatni a munkát, két technikai feltétellel kell mindenkinek rendelkeznie, már aki szavazóképes. Kell lennie egy jelöltlistájának vagy szavazólapjának, kérem elővenni. És kell lenni mindenkinek egy saját használatú íróeszközének. Azt is kérem elővenni, lehet kölcsön is kérni, itt is vannak tartalékok. Az első dolgunk az az lenne, hogy a jelöltlistából, ami ugye egy bizottság által adott javaslat, szavazólapot szerkesszünk. Magyarán szólva, egyetértsünk vagy ne értsünk egyet azokkal a nevekkal, akik ide

vannak írva, illetve esetlegesen új neveket vegyünk fel, ha ez szükségesnek látszik. Kérem megjegyezni azt, ha netalán új névre gondol valaki, akkor majd ezen akció alkalmával jelezze, mert amikor majd lezárjuk a szavazólistát és egyhangúan azt fogjuk mondani, hogy igen, ez a szavazólistánk, akkor utána már nem lehet ráírni újabb embereket, mert akkor érvénytelenné válik ez a szavazólap. Tehát akkor mit fogunk most csinálni?

Mindenekelőtt tisztség csoportonként elfogadjuk (vagy nem fogadjuk el) az itt lévő neveket. Fel fogom tenni a kérdést, hogy van-e tisztségcsoportonként valaki ellen kifogás. Ha netalán volna, akkor az illetőt egyszerű szótöbbséggel megszavazzuk, hogy rajta maradjon-e vagy kikerüljön-e a szavazólistáról. Ha tisztségcsoportonként így végigmentünk, akkor utána megint tisztségcsoportonként azt fogom feltenni kérdésként, hogy van-e új jelölt. Az új jelölteknel kérem érthető módon bejelenteni a jelölt nevét, megindokolni, hogy miért javasoljuk őt, az illetőnek kell a nyilatkozata, hogy ő elfogadná-e az adott tisztséget, írásban vagy szóban – tehát vagy itt kell lennie személyesen, vagy rendelkezni kell egy előzőleg adott írásos felhatalmazással. Utána megszavazzuk, hogy rákerüljön-e a listára vagy nem. Ha rákerült a listára és befejeztük az összes funkciócsoportot, akkor elkészült egy szavazólap-tervezet, és egyetlen (nyílt) szavazással megszavazzuk, hogy elfogadjuk-e vagy nem.

Utána megbeszéljük, hogyan szavazunk az így létrejött szavazólappal, és utána ki-k szavazni fog. A szavazás után, mikor bedobták az urnába a szavazólapokat, akkor meghívjuk a tisztelt közgyűlés résztvevőit egy kinti falatozásra, míg a kedves-kellemes csevegés közben a szavazóbizottság dolgozni fog, összeszámolja a szavazólapokat és egyszer csak a szavazóbizottság elnöke oda jön a mikrofonhoz, és amíg mi falatozunk, addig ő érces hangon bejelenti, hogy kiket választottunk meg. Végül az újonnan megválasztott elnök búcsúzóul egy-két magvas gondolatot intéz hozzánk.

Tehát akkor első lépés. Megerősítjük a szavazólapon lévőket.

Van-e valakinek kifogása az elnökre javasolt személy ellen? Nincs!

Főtitkárra egy személyt javasoltunk, van-e valakinek kifogása ellene? Nincs! Marad a jelölt.

Alelnöknek négyet fogunk választani és négy javaslat szerepel. Van-e a négy alelnök ellen valakinek kifogása? Bármelyik ellen? Nincs kifogása senkinek! Marad a négy alelnök.

Tizenöt választott elnökségi tagot öt fogunk választani. A jelölőlistán 18 név szerepel, mert több javaslat jött be. Mind a 18-at rajta hagyhatjuk, hiszen közülük fogunk választani, kérem tehát, hogy van-e valakinek kifogása az ellen, hogy mind a 18 név rajta maradjon a listán? Nincs kifogás ellene, maradjanak mind!

FB elnökre, egy nevünk van, egyet kell választanunk. Van-e valakinek kifogása az itt szereplő név ellen? Nincs! Marad!

FB tagot kettőt kell választanunk, kettő név van. Van-e valakinek kifogása az itt szereplő két név ellen? Nincs, akkor maradnak! Tehát, akiket a szavazólap, jelöltlista eredetileg javasolt, mindannyian maradnak.

Most jön az a lépés, amikor funkciócsoportonként meg fogom kérdezni, hogy van-e új jelölt. Ha netalán új jelölt van, és el is fogadjuk őt – egyszerű szótöbbséggel – akkor az illetőnek a nevét ide majd fel kell írni. Nagyon fontos, mert úgy lesz érvényes a szavazólaplista. Vigyázat! Más nevet nem lehet írni és más helyre nem lehet írni, mert akkor érvénytelen lesz a szavazólista. Ha valaki „elszúrja”, amit értelmiségi körökben ugyan nem illik, de előfordulhat, akkor van tartalék lapunk, lehet kérni, tehát nyugodtan, bátran tessék szólni.

Kérdezném, elnökre van-e újabb javaslat? Nincs újabb javaslat!

Főtitkárra van-e újabb javaslat? Nincs újabb javaslat!

Alelnökre van-e újabb javaslat? Nincs újabb javaslat!

Egy kicsit ugrok most és „csalni” fogok (sorrendben), FB elnökre van-e újabb javaslat? Nincs!

FB tagra van-e újabb javaslat? Nincs!

Akkor ígérem, sima lesz a választásunk, mert ha lett volna bármelyikre új név, akkor meg kellett volna kavarni az eljárást, de így most nem kell.

Választott elnökségi tagokra van-e újabb javaslat? Parancsoljon!

Tisztelt hölgyeim és uraim, tisztelt közgyűlés! **Vele István** vagyok, a Szegedi Gabonakutató Közhasznú Társaság képviselője. A meghívott miniszter urak említették, hogy a régiók szerepe növekedni fog a közeljövőben, és már jelenleg is előkészületi folyamatok vannak. A Dél-Alföldi Régió sajnos egy elmaradott régióként van számon tartva, de szeretnénk ezen változtatni. Ennek kapcsán merült fel bennünk, hogy egy olyan személyt javasolnánk a tisztelt elnökségi tagok sorába, aki innovációs tapasztalatokkal is rendelkezik és három megyének az innovációs problémáit jól ismeri. Tehát Csongrád-Békés-Bács-Kiskun megyék ezek. A személy, akire gondoltunk, Dr. Frank József kutató, az MTA mezőgazdasági tudományok doktora és a Gabonatermesztési Kutató Közhasznú Társaság tudományos tanácsadója, akinek tudományos munkásságát Széchenyi-díjjal, Gábor Dénes-díjjal is elismerték. Jelenleg a Csongrád Megyei Közgyűlés elnöke, és a Dél-Alföldi Régió elnöke. Megítélésünk szerint hatékonyan képviselhetné az elnökségben ennek a régióknak az innovációs problémáit, és tapasztalataival, reméljük, tudná segíteni az elnökség munkáját is. Ezért Dr. Frank József urat javasolom jelöltként az elnökségi tagok sorába felvenni.

Havass Miklós, levezető elnök:

Én ismerem őt, és én magam is szívesen támogatnám. Az a kérdésem, hogy van-e ígéretetek arra, hogy ő elvállalja ezt. (Igen, egy nyilatkozatot is hoztam magammal írásban, részéről.)

Tehát nincs akadálya annak, hogy Frank József úr felkerüljön a listára. Kérdezném azt, ki fogadja el, hogy Frank József felkerüljön újabb névként a lapra. Köszönöm szépen, többség elfogadja.

Kinek van ellenszavazata? Egy ellenszavazat.

Ki tartózkodott? Hat tartózkodás.

Egy elutasítás és hat tartózkodás mellett elfogadtuk, azonban még hadd kérdezzem, hogy melyik MISZ-tag képviselőjeként fogadhatjuk el őt? Ugyanis egy intézmény képviselőjének kell lennie. A Szegedi Gabonatermesztési Közhasznú Társaság képviselőjeként őt elfogadtuk. Kérném szépen akkor, a választott elnökségi tagok listája végére odaírni: Dr. Frank József.

Köszönöm szépen, van-e egyéb jelölt, észrevétel? Van.

Lányi Pál vagyok, a SEED Kisvállalkozás-fejlesztési Alapítvány mint tagvállalat képviselőjeként. Az az észrevételem és kérdésem, hogy az innováció abszolút és kizárólag férfi munka-e? Tehát, észre-vételezem, hogy a teljes vezetői listán nem szerepel egyetlen hölgy sem.

Havass Miklós, levezető elnök:

Köszönöm az észrevételt, egyetértetek, de nem tudok mit kezdeni vele, hacsak nem mondotok egy nevet is, és az illető vállalta.

Lányi Pál:

Én azt is kérem az itt megjelent tagszervezetektől, hogy vagy dugjuk össze a fejünket, vagy pedig spontán jelöljünk hölgyet.

Havass Miklós, levezető elnök:

Van-e valakinek „meggyőző” női javaslata, aki hajlandó is vállalni a tisztséget?

Dr. Pál Ernő vagyok, Közlekedéstudományi Intézet – egyik tagvállalat. Én is észrevételezni akartam ezt, meg kell, hogy mondjam, utolsó pillanatban vettem észre, ahogy körülnéztem, hogy nem tudom a hölgyek teljes joggal reprezentálják-e a cégüket, de azt hiszem, hogy itt elhangzott a beszámolóban, méghozzá Bolyky úr részéről, hogy nem ártana az egyesületnek egy kicsit felkészülnie az uniós csatlakozásra.

A kutatóintézetekben, akik pályázunk különféle keretprogramokra, meg kell, hogy adjuk azt a statisztikát, hogy hány hölgy vesz részt. Nincs előírás, tehát nincs az, hogy 20% vagy 40%, vagy mint a választásokon bizonyos pártok megadtak bizonyos kvótákat, de én azt hiszem ez a felkészülésre a legjobb lenne. Két dolgot

javaslok: az egyik az az, hogy most válasszunk egy hölgyet, aki ezt elvállalja és tagvállalati képviselő. Megvallom őszintén, nem egyeztettem azzal, akinek a névjegyét a kezemben tartom, de itt felszólalt, és segítséget kért a szövetségtől. Tehát amennyiben ezt az illető hölgy vállalná, én őt javasolnám. De az nyilvánvaló, hogy neki ezt el kell fogadnia.

A másik pedig, ha itt nincs olyan hölgy, aki itt lányos zavarában ezt elvállalja, akkor azt javasolnám, hogy a jövő évben, ha nem is kvótával, de kérjük meg a jelölőbizottságot, akinek az elnöke most hölgy – de hát nem akart visszaélni női mivoltával, valószínűnek tartom, hogy ezért nem kérdeztek rá hölgyekre –, hogy jövőre legyen a javasoltak között hölgy is. Tehát a következő évi választásokon. Ha egy bólintást tenne, akkor én megtenném azt a javaslatot, Polgárné Májer Ildikót javasolnám. Hallottuk őt, ellentétben sokakkal, akiket még be sem mutattak, úgy érve, hogy személyesen – pl. legalább elvártam volna, hogy az alelnök urakat, vagy a jelölt urakat esetleg megnézhessük felállva, esetleg egy pár szót szóljanak, de akkor maradjunk annyiban, hogy a jelölésem Polgárné Májer Ildikó. Polgárné Májer Ildikó, Budaörsi Ingatlanfejlesztő- és Szolgáltató Centrum Kft. ügyvezetője.

Havass Miklós, levezető elnök:

Köszönjük a megjegyzést, először nézzük Polgárné kérdését.

Tehát van egy javaslat, Polgárné Májer Ildikó személyére, akit megismertük a hozzászólása kapcsán. Szavazzuk meg, ki az aki elfogadja? Többség!

Hányan nem fogadják el?

Ki tartózkodik? Három tartózkodás mellett kérem Polgárné Mayer Ildikót felírni a listára.

Köszönjük szépen, a másik megjegyzésedet pedig úgy gondolom vegyük jegyzőkönyvbe, és kérjük majd a következő elnökség figyelmét ráirányítani arra, hogy a következő jelölésnél több hölgyet tessenek hozni.

Lányi Pál: Még egy hölgyet szeretnék javasolni. Dandártábornok úrnak a hozzászólásához kapcsolódóan és a munkatársa, segítője és az általa irányított szervezetnek a vezetője, Lőrinczné Dallos Éva rendőrszázados, kiemelt főelőadó, a Rendőrségi Innovációs Adatbanknak a technikai vezetője. És tagszervezet.

Havass Miklós, levezető elnök:

Lőrinczné Dallos Éva a javaslat. Ki fogadja őt el? Nagy többség!

Ki van ellen. Nincs ellene senki!

Ki tartózkodik? 13 tartózkodás.

Vállalja? Igen vállalja! Helyesírási hibák nem fognak számítani, csak hasonlítson a név.

Van-e újabb javaslat? Nincs újabb javaslat.

Akkor a következőt kérem megnézni: A jelölőlistából akkor lesz szavazólap, ha a következő három név szerepel a választott elnökségi tagjelöltek között:

Dr. Frank József, Polgárné Májer Ildikó, Lőrinczné Dallos Éva. Mindenkinél így van? Helyes. Akkor kérem megszavazni, hogy az így előállt jelölőlistát elfogadjuk-e és minősíthetjük-e szavazólapként?

Kérem, aki elfogadja, jelezze. Sokan vannak!

Ki nem fogadja el? Nincs olyan!

Ki tartózkodik? Nincs olyan!

Tehát ezt a listát elfogadtuk. Vigyázat, mint mondtam, újabb név nem kerülhet rá, mert ha valaki újabb nevet ír, az azt jelenti, hogy szavazata érvénytelen.

Most sor kerül a szavazásra. A szavazás nagyon egyszerű. Erről a listáról ki kell húzni azt, akit nem akarunk. Akárhányat kihúzhatunk, de legalább annyit ki kell húzni, hogy ne legyen több nem kihúzott név, mint amennyi szám az illető funkció mellett maximumként fel van tüntetve. Tehát elnökként nem lehet több mint egy, főtitkárként mint egy, alelnökként mint négy, választott elnökségi tagként 15 maradhat, nem több. Szabad többet kihúzni, lehet, hogy csak egy marad, de tizenöttnél több nem maradhat, mert akkor a szavazat érvénytelen. Hatot tehát legalább ki kell húzni – ezt a gyakorlati jó tanácsot adom. FB elnök, FB tag, ez viszonylag egyszerű, többet már úgysem írhatunk fel.

Most a szavazás úgy történik, hogy kihúzzuk, akiket nem javasunk az illető funkcióra – vigyázat a választott elnökségi tag kategóriában legalább hatot ki kell húzni! Utána bedobjuk a lapot a szavazóurnába, majd kimegyünk falatozni. Az elnökségi tagok közül azok kerülnek megválasztásra akik a legtöbb szavazatot kapják. Akik nem kerülnének be – sajnos lesz ilyen - , azoktól elnézést kérünk, sajnos, ha több a jelölt, akkor ez mindig előfordul. Kérem tehát a szavazást megejteni! A jelölőbizottság elnöke azonban, még szólni szeretne.

Polyánszky Éva, jelölőbizottság elnöke:

Elnézést kérek, nyugodtan szavazzanak, csak a jelölőbizottság elnökeként annyit szeretnék mondani, hogy természetesen azonnal észrevettem, hogy hölgy nem szerepel a listán. Ugyan a labdát nem szeretném önöknek visszadobni, de ezt önk is észrevehették, ugyanis mindannyian látták ezt a jelölőlistát, tehát módjuk lett volna változtatni. Természetesen a jövőben lehet proponálni, és nyilvánvalóan ezt meg is fogja tenni a következő társaság. Köszönöm szépen mindazonáltal, hogy hölgyet javasoltak.

Havass Miklós, levezető elnök:

Köszönöm szépen, és akkor tessék szavazni.

Harangozó István, Magyar Innovációs Szövetség észak-alföldi regionális igazgatója: Hölgyeim és Uraim! A szavazatszámláló bizottság befejezte munkáját, igyekeztünk gyorsan és pontosan dolgozni. Gyorsan azért, mert reméltük, hogy mi is kapunk még ebédet, pontosan pedig azért, mert az Innovációs Szövetség tisztújító közgyűlése megkívánja a pontos munkát.

Szeretném az eredményt ismertetni:

Összesen 118 szavazat érkezett, ebből 110 érvényes 8 érvénytelen szavazat.

Elnöknek megválasztottuk 109 szavazattal dr. Pakucs János urat
Főtitkárnak választottuk Bolyky János urat 105 szavazattal

Négy tagunkat választottuk alelnöknek:

- Greiner István 108 szavazattal
 - Pálmai Zoltán 106 szavazattal
 - Szabó Gábor 109 szavazattal
 - Závodszy Péter 108 szavazattal
- lett a MISZ alelnöke.

Választott elnökségi tagok, a listán lévő felsorolás szerint mondom őket és a kapott szavazatokat:

- Berszán Ferenc 75 szavazattal,
- Blaskó Gábor 95 szavazattal,
- Detrekői Ákos 106 szavazattal,
- Csapody Miklós 78 szavazattal,
- Gyulai József 104 szavazattal,
- Kemény Tamás 96 szavazattal,
- Kovács F. László 86 szavazattal,
- Marosi György 90 szavazattal,
- Papanek Gábor 80 szavazattal,
- Patkó Gyula 94 szavazattal,
- Somogyi Miklós 79 szavazattal,
- Veress Gábor 82 szavazattal,

- Vékony Sándor 76 szavazattal,
- Frank József 70 szavazattal,

Polgárné Májer Ildikó 79 szavazattal
lettek elnökségi tagjaink.

FB-elnök Szarka Ernő 110 szavazattal.

FB tagjai: Jamrik Péter 109 szavazattal, Farkas László 110 szavazattal

Átadom a szót elnök úrnak.

dr. Pakucs János elnök:

Kedves jelenlévők, akik még kitartottak az utolsó pillanatig. Köszönöm szépen mindenkinek a bizalmát, köszönöm, hogy részt vettek ezen a közgyűlésen, köszönöm, hogy megválasztották a Magyar Innovációs Szövetség új vezetését. A következő időszakban szeretnénk a bizalmukkal élni, és nem visszaélni.

Most sem szeretnék visszaélni a bizalmukkal, hogy sokáig beszéljek. A program szerint 13.30-ra mondtuk, hogy vége lesz. Fél kettő múlt három perccel, tehát ezzel a mai közgyűlést befejezettnek nyilvánítom. Végezetül mindenkinek jó utat, és a nap hátralévő részében jó programot kívánok. Köszönöm.

